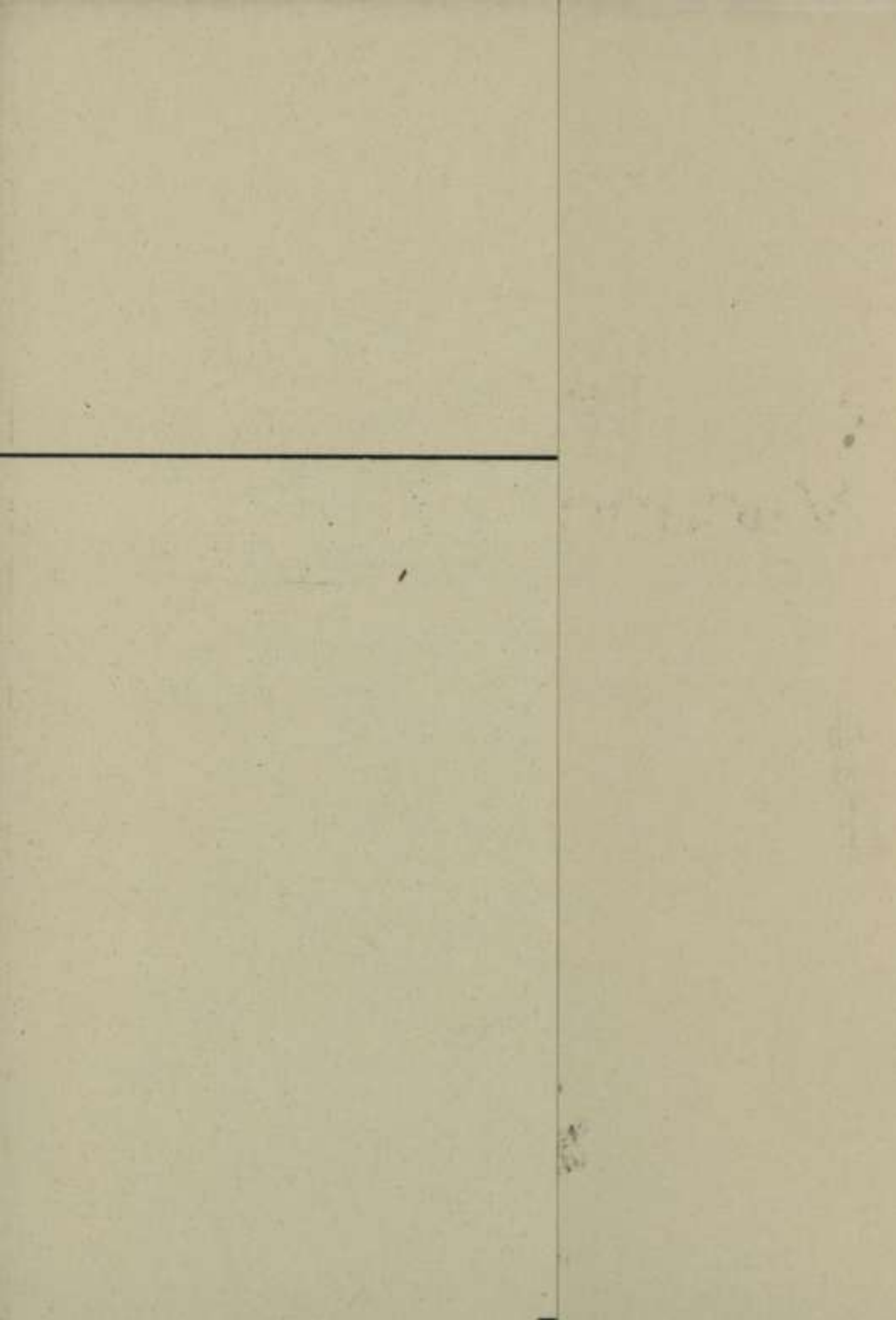

Pere Quart

Vacances pagades

3°

PERE QUART

Primer Premi de la 1a Edició del Concurs de Contes

VACANCES PAGADES

VACANCES PAGADES

PERE QUART
Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

VACANCES PAGADES

1984

Edicions Proa

R. 678.964

1.ª edició: València, 1960

2.ª edició (dins OBRA DE PERE QUART): Barcelona, 1963

3.ª edició (VACACIONES PAGADAS, versió bilingüe:
Barcelona, 1965

4ª edició: 1972

5ª edició: 1976

6ª edició: 1978

7ª edició: 1981

8ª edició: 1984

9ª edició: 1984

Premi Ausiàs Marc, Beniarjó, 1959
Lletra d'Or, Barcelona, 1961

© 1972, 1983 Joan Oliver - Barcelona

© 1983, Edicions Proa, Avinguda Diagonal, 357 - 2on.
Barcelona-37

Dipòsit Legal: B-6448-84

ISBN: 84-7588-016-9

Imprés a Pal·las A.G. - Tordera 40 - Barcelona 12

GRB

EL POETA D'AQUEST LLIBRE

Pensant-ho bé, potser direm que no hi ha cap poeta com el meu amic Pere Quart. Viuen —o sobreviuen— avui uns quants poetes de gran volada —Neruda, Saint John Perse, i altres dels quals no recordo ara el nom. Però aquests poetes no sempre fan vida de poetes; el públic no els llegeix gaire, però els coneix massa; sap que són «glòries nacionals» o «internacionals»—; la seva paraula és esperada, amb la boca oberta o els llavis maliciosament torçats, en cenacles de molta reputació; i ells, els pobres, han de dedicar massa hores a alimentar el foc sagrat, a fer-se una cara de circumstàncies, a polir-se l'estàtua. Per altra banda, hi ha en aquest món uns quants homes que fan vida de poeta, que pensen, mengen, dormen i juguen a cartes a guisa de poetes, però que a l'hora de la veritat s'adonen que no poden expressar poèticament ni les seves vivències ni les dels altres, perquè els manca una condició fonamental sense la qual la poesia queda nonada: la gràcia inexplicable del llenguatge.

Pere Quart conjumina amb molta traça, però sense el menor esforç, les dues virtuts. És un gran abassegador: abassegador de vida poètica i de llenguatge poètic, home per al qual la poesia són versos comptants i sonants, però també carn, ossos i sang.

Fer vida de poeta no és cosa fàcil de definir. No

hi ha signes exteriors de poesia com hi ha signes exteriors de riquesa. El poeta que viu com a tal no porta necessàriament xalina, ni escriu a les taules dels cafès, ni s'emborratxa més del que és estrictament decorós. En principi, pot ser una persona que es traslladi d'un cantó a l'altre en un vehicle lluent i poderós, que destapi un parell de botelles de xampany cada dia i passi les vacances —sempre pagades— a Capri o a les illes Sandwich. L'important per a la vida poètica no és el que es té o el que es fa, sinó la manera de tenir-ho o de fer-ho. És clar que, essent el món el que és, hi ha bastants probabilitats que l'hipotètic potentat que acabo d'esbossar, si és que posseeix disposicions per a la vida poètica, no les posi mai en circulació. La vida de poeta sembla demanar —encara que sigui sense ganes— una certa estretor —no forçosament una incomoditat, però sí una mena d'inseguretat. Tanmateix, els signes exteriors ens fan aquí i en general més nosa que servei. Viure com a poeta és cosa que passa essencialment dins la persona —el cervell, el cor, el fetge. Què és exactament allò que hi passa no ho saben del cert, és clar, sinó els qui hi estan ficats, i capficats, i que ho estan de tal manera que no se'ls ocorre revelar llur condició als altres mortals.

Els qui coneixen l'home que s'oculta —per bé que sense massa cautela— sota el nom de Pere Quart no tenen cap mena de dubte que aquest és un poeta fins al moll dels ossos. A vegades intenta dissimular-ho: la vida poètica no és, al capdavall, cosa que es porti impúdicament, com un abric de preu o una tumbaga de diamants. Però vanament! El nostre amic no pot dir un mot que no traeixi la seva natura; no pot seure, beure, jeure sense que tot seguit no se

li vegi que ho fa com a poeta —com el poeta que, des del bressol, ha estat condemnat a ser. Els homes ordinaris com nosaltres ens descomponem en dos, en tres, en quatre: signem xecs com a comerciants, ensenyem com a professors, mengem com a famèlics, cairem pedres com a picapedrers. Cada cosa la fem més o menys al seu temps i d'acord amb regles especials pròpies de cada gènere d'activitat. Pere Quart ho fa tot, absolutament tot, com a poeta. Tot ho lliga a la seva visió del món, d'un món seu, del qual és el propietari absolut, l'absolut *metteur en scène*. Les coses obeeixen, dòcils, al seu imperi. O diguem-ho clar: cada cosa segueix on és, resistent i opaca a la voluntat i la intel·ligència humanes, però el nostre poeta la transforma, la transfigura, se la fa seva —talment un demiürg que escolta, insomne i inquiet, alguna misteriosa Veu.

Bé, dirà (potser) el lector; tot això és molt bonic, però encara és hora que no ens heu dit un mot sobre la poesia de Pere Quart, en lloc de fer-nos passar el temps amb vaguetats metafísiques o evocacions patètiques sobre la manera de ser del poeta. Estem d'acord que Pere Quart fa vida de poeta. Però de la seva poesia, què? ¿És cosa sòlida, de bona fusta, o és polsim que es desfà a les mans, com les «paraulles bambes» dels savis? ¿Mercaderia de qualitat o gènere avariat i enganyós? Digueu-nos-ho d'una vegada, sense els ets i uts, els escarafalls i la xerrameca dels crítics: és bona o és dolenta?

És costum al nostre país —i en molts d'altres que pateixen malures semblants— que el poeta s'acosti al crític, al filòsof, al conferenciant, més o menys il·lustres, o a l'amic, més o menys condescendent, i li demani que li faci un pròleg per al seu

darrer llibre de versos. A veure si me li doncu una empenta, insinua el poeta; els versos, sabeu?, la gent no se'ls empassa de gust si no van amanits amb una mica de prosa. La prosa —sobretot si és crítica, filosòfica, i amb una punta de pedanteria— té bona premsa, mentre que la poesia...

Però no és així que les coses han passat amb Pere Quart. El «crític» —algun nom cal donar-li—, ja ben llegits els versos que amb recança —i qualificant-los de «versots»— li allargava el poeta, ha estat aquest cop el pidolaire. Amic Pere Quart, li ha dit, no estaré tranquil fins que em deixis anteposar unes ratlles a aquest llibre. No tinc gran cosa a dir ni sobre ell ni sobre res, i quan les coses van de debò, sóc el menys sofista dels homes. Però justament vull aprofitar l'oportunitat per a dir una cosa molt senzilla, i que els crítics no diuen gairebé mai, temorosos de perdre la reputació i de fer-se desnonar de les redaccions. Una cosa molt senzilla, però òbvia, justa, inevitable: que aquests versos són bons. Bons de veritat. Or de llei, mercaderia garantida. Ve't aquí la substància d'aquestes ratlles; res de mans o mànegues per a cobrir les aparences i fer com aquell qui opina per tal de no dir el que, en darrer terme, espera el lector.

No puc ser més franc. Potser els crítics de debò me'n faran retret. ¿Què vol dir això que la poesia és bona, que és de bona fusta i de qualitat? ¿És que la poesia és com una cadira o com un parell de sabates?

Evidentment, no. Després de dir que uns versos són bons— són excel·lents, són magnífics— cal afegir encara moltíssimes coses. Però cap d'aquestes coses no valdria la pena si no la valgués la cosa

de la qual es parla. Teixir comentaris sobre una poesia que no n'és digna és una de les maneres —i no sempre massa divertida— que tenen alguns humans de perdre el temps.

M'agradaria molt de tenir un dia el lleure, i sobretot la capacitat, de ser l'escoliasta que la poesia de Pere Quart —tota la seva poesia: la de *Les decapitacions*, del *Bestiari*, del *Saló de Tardor*, de la *Terra de naufragis*, d'aquestes admirables *Vacances pagades* que el lector té a les mans —mereix. La poesia del meu amic és, entre les que m'han arribat a les mans, una de les poques que no té palla ni brossa. Que és pura, nerviosa, essencial, profunda i alhora irònica, expansiva i continguda, cordial i retallada. Quina festa per al filòsof, per al filòsof que no sap res de res, però que creu comprendre la veritat profunda del codicil d'un poeta: «viure (i menjar) amb decòrum cada dia», «endegar cobejança i luxúria», «pensar (creure i dubtar)»!

Per ara, no puc fer-ho i potser no podré mai. Que el poeta em perdoni. I que pensi que potser no és decent fer filosofia de la seva poesia. Que potser l'única cosa digna d'aquest univers dens i senzill, ple d'experiència i d'innocència que ell ens presenta, és penetrar-hi sense segones intencions, combregar-hi cordialment, sense embolicar i desembolicar la troca de cap filosofia. Recobrar, a través del llenguatge substanciós del poeta, el sentit de la terra, de la sang, de la realitat. Deixar-se moure pel vent enorme de la vida i comprendre que «aqueix no pensar» no és una invitació a l'embrutiment, sinó a la puresa. Que tot això i moltes altres coses que el lector anirà veient es troben en aquest món del poeta. Món poderós i melangiós alhora, en el qual fins i tot el re-

cord més personal i íntim —el de «la cosa més bonica del món dels homes»— és testimoni d'una voluntat obstinada de desfer-se de mites, de mentides, de metzines. En darrer terme, tots aquests versos de Pere Quart, jo els veig com una temptativa sense gaire esperança de recobrar —oh somni etern dels homes, eternament reviscut pels poetes!— el paradís perdut.

Per a fruit i comprendre el quartet quinzè, opus 132, de Beethoven el millor que es pot fer és seure, cloure els ulls i escoltar. Per a fruit i comprendre aquest llibre el millor que es pot fer és seure, obrir els ulls i llegir. La resta és literatura —maleïdes ganes d'estroncar la font on Vida i Poesia fan via en, comú.

Bryn Mawr, U.S.A., gener 1960
Josep Ferrater i Mora

PRÒLEG

Josep M. Castellet i Joaquim Molas, en l'estudi Poesia catalana del segle XX, presenten els universitaris i joves escriptors, que van veure en Pere Quart un mestre que els parlava en llur propi idioma i de llurs propis problemes, com un dels factors —«estímul extern», l'anomenen ells— que menaren el poeta a abandonar el moment de depressió personal i de desorientació literària que representava el seu llibre de poemes Terra de naufragis (1956). La publicació d'aquest volum va coincidir precisament amb l'aparició d'una nova mentalitat entre uns petits grups d'universitaris que, en el transcurs dels darrers anys, anirien eixamplant, en progressió ininterrompuda, llurs cercles d'influència; aqueixa mentalitat es caracteritzava per la presa de consciència davant els problemes socials i polítics del país, per la defensa d'actituds de tipus radical i per la confiança en llurs pròpies forces. Uns altres aspectes d'aqueixa mentalitat —la consideració de la cultura com una part de la problemàtica política i social, i la defensa d'una literatura que fos alhora testimoniatge i crítica de la realitat històrica—, així com la re-

* Traducció del pròleg de *Vacaciones pagadas* (versió bilingüe). «El Bardo», Barcelona, 1965.

cerca, entre el buit i la mudesa que els envoltaven, de veus amigues que els poguessin servir de suport i de guia, els menaren a reconèixer-se en l'obra de Pere Quart i en la persona de Joan Oliver. Vacances pagades fóra, doncs, la testificació d'aquella identitat entre el poeta i la joventut que el llegia. Pere Quart, tot saltant per damunt de dues generacions, la seva i la següent, havia trobat el seu públic entre la darrera promoció. I és precisament un d'aquells joves universitaris, que potser foren una mica «estímul extern» de Pere Quart, qui escriu aquest pròleg o presentació, sense cap altre mèrit que el de poder anomenar Pere Quart «el nostre poeta», tot donant a aquesta frase la força d'un testimoniatge generacional.

La meva relació amb Pere Quart no es va limitar a la d'autor-lector, car dos anys seguits de tracte diari, dins un ambient que pertanyia alhora a Txèkhov i a Kafka, em van permetre de conèixer Joan Oliver. D'aleshores ençà la meva admiració envers l'obra i envers l'home ha estat la mateixa; i calia que fos així, puix que poques vegades s'ha donat una identificació tan exacta entre un escriptor i els seus escrits. Joan Oliver, autor que s'expressa en qualsevol dels gèneres literaris clàssics —poesia, teatre, narració—, també domina d'una manera magistral aquest altre gènere al qual, pel fet de formar part de la nostra vida quotidiana, no li és reconegut el valor de forma artística: la conversa. Quin goig i quina lliçó no es desprenien dels seus comentaris al nostre treball, que consistia, no menys!, a supercondensar i ordenar per ordre alfabètic tot allò que hom ha somniat, pensat i escrit en aquesta Terra! Els diversos aspectes externs que pren la creació artística

d'Oliver no representen tendències o intencions distintes per part de l'autor; són només formes diferents d'expressar literàriament una única i constant preocupació: la valoració moral de tot allò que ens envolta. Josep Ferrater i Mora, en el pròleg a la primera edició de Vacances pagades, declara: «Pere Quart ho fa tot, absolutament tot, com a poeta»; però crec que hauria estat més exacte d'afirmar que ho fa tot, absolutament tot, com a moralista. L'únic mòbil dels seus escrits és arribar a la desoladora veritat, i l'únic camí que segueix per tal d'arribar-hi és l'afrontament, lúcid i adolorit, amb la realitat. Aquesta qualitat de lucidesa és de tal grau que podem dir que les paraules més encertades sobre la poesia de Pere Quart, escrites fins ara, són les del seu mateix autor: el pròleg a l'edició de la seva Poesia (1949) i l'apèndix afegit al mateix pròleg en Obra de Pere Quart (1963); lucidesa, per tant, en afrontar el món que ens circumda, però també en valorar i interpretar la seva pròpia obra.

La producció poètica de Pere Quart apareguda fins ara és relativament breu: cinc volums no gaire extensos, en trenta anys, i una sèrie de poemes solts, alguns dels quals, com Oda a Barcelona (1936) i Epístola d'alta mar (1948), de gran importància; aquesta brevetat de la seva producció lírica és feliçment contrarestada per la seva constant qualitat. Si, a més, tenim en compte que els seus dos primers llibres són escrits en funció d'una intencionalitat externa i anteriors als mateixos poemes —la qual cosa prova una certa facilitat per a compondre poesia—, podríem arribar a la conclusió que Pere Quart és un poeta que ha trobat escasses motivacions per a escriure, bé que és possible que la raó d'això residís

en una manca d'adequació entre els seus gustos personals i la temàtica comunament acceptada com a poètica. Cal dir que aquest és un dels aspectes que caracteritza la posició de Pere Quart dins el panorama poètic català: la seva manca d'ubicació, la solitud que durant anys l'ha envoltat, no obstant les innegables relacions que presenta amb el corrent satíric de Guerau de Liost i de Josep Carner i alguns contactes amb l'avantguardisme. Si qualsevol orteguà intentés de situar generacionalment Joan Oliver, no sabria pas com sortir-se'n, i, amb tot, és un dels escriptors hispànics en l'obra del qual es reflecteixen, amb més claredat, les vicissituds històriques que han anat vivint els nostres pa:sos durant els darrers trenta anys. Nat el 1899, hauríem de collocar-lo, dins la literatura catalana, com un dels membres joves de la generació dels grans poetes formada per Riba (1893), Clementina Arderiu (1893), Sagarra (1894), Salvat-Papaseit (1894), Foix (1894), Marià Manent (1898) i Garcés (1901), paral·lel català de la generació castellana de Guillén, García Lorca, Aleixandre, etc.; però, a causa de la seva tardana aparició com a poeta —el seu primer llibre és de 1934—, cal situar-lo al costat de Rosselló-Pòrcel (1913), Espriu (1913), Teixidor (1913), Vinyoli (1914). Aquesta mena d'ironia generacional va més enllà, puix que, per raons literàries —la seva temàtica, i especialment la manera de tractar-la, s'avancen als corrents literaris del moment en què escriu— i històriques —la guerra civil i l'exili fins al 1948, el desplacen cap a posicions marginals dins el món cultural català—, Pere Quart és un poeta que comença a ocupar un lloc central en la nostra literatura a les acaballes de la dècada dels 50, i, en companyia de Salvador Espriu, arriba a transformar-

se en figura màxima d'aquesta literatura amb la publicació de *Vacances pagades*. Així, doncs, Joan Oliver neix amb l'anomenada generació de la Dictadura, es dona a conèixer amb la següent, i triomfa i troba un públic fidel amb les darreres promocions literàries.

Vacances pagades, que havia guanyat el premi Ausiàs March el 1959, es va publicar el 1960, el mateix any que apareixia un altre dels llibres importants de la poesia catalana: *La pell de brau*, de Salvador Espriu, obra que l'autor ja havia donat a conèixer a través de diverses lectures privades. Aqueix any 1960 pot ser considerat per aquests motius com la data que assenyala el triomf d'un nou concepte de la poesia lírica; així es consumava la ruptura amb la tradició simbolista i culturalista* que havia dominat per complet i durant mig segle les lletres catalanes; Carles Riba, la figura que representà d'una manera egrègia aqueix corrent, havia mort l'any abans. Testimoniatge de la nova tendència poètica, augurada per les Antologies Universitàries i per l'obra de Joaquim Horta, és l'aparició de nous poetes, no pas tots ells joves, la revaloració de Salvat-Papasseit i la publicació de l'obra de Castellet i Molas, *Poesia catalana del segle XX*. Cal dir que el llibre de Pere Quart, bé que representa una ruptura amb la poesia catalana anterior, es manté arrelat en la producció del poeta i resulta una culminació de tendències i actituds que ja es troben en els seus altres llibres; Pere Quart no trenca, doncs, amb la seva obra anterior, sinó que la supera i la mena fins a

* Crec que, en el cas d'Espriu, aquesta ruptura és més aparent que no pas real.

les darreres conseqüències, tant en el contingut com en la forma expressiva.

Quant a la forma, trobem, des del seu primer llibre, el refús de la retòrica i dels recursos exageradament literaris. Joan Oliver havia caracteritzat magistralment aquest aspecte de la seva poesia en afirmar que era «feta d'eliminacions i d'estalvis (...), breu i escassa com les notícies importants.—bones o males». En aquesta «escassetat» em sembla veure la innovació més considerable de l'obra poètica de Pere Quart, bé que, mancats de perspectiva històrica, no la podem valorar en tota la seva decisiva importància. El nostre autor, trencant una tradició de segles forjada entorn del llenguatge poètic, es diria que segueix el lema de Joan de Valdés: «El estilo que tengo me es natural y sin afectación ninguna escribo como hablo; solamente tengo cuidado de usar vocablos que signifiquen lo que quiero dezir, y dígolo cuanto más llanamente me es posible, porque a mi parecer en ninguna lengua está bien el afectación».

En els seus versos, Joan Oliver arribarà a la utilització de frases provinents del llenguatge col·loquial més vulgar, les quals guanyaran, dins el context del poema, una força poètica i conceptual d'inesperada qualitat; un exemple típic d'aqueixa transposició és el «Perquè hem de viure, noia, què daixonses!» de la peça «Savis, poetes, homes feliços, dones del poble malmenjades». Aquest estil, que l'autor havia qualificat d'aspre, poc elaborat i a penes poètic, presenta, en Vacances pagades, la plenitud d'una sèrie de característiques que ja s'endevinaven en els seus primers poemes: ritme que no cerca pas crear una sensació musical, sinó que les paraules i les idees obtinguin un relleu ben visible; utilització dels recursos

retòrics més senzills, les enumeracions i els paral·lelismes, per exemple; predomini del substantiu i del verb enfront de l'escassetesa d'adjectius, els quals, en general, exerceixen una funció satírica o irònica; ús constant d'expressions col·loquials; i tot això dins d'illacions sintàctiques pròpies de la narració en prosa. A vegades el contrast entre diversos tipus de construcció sintàctica el mena a encerts modèlics; així, en «*Pregària de gener*», el contingut irònic és reforçat pel canvi rítmic, basat en les diferències sintàctiques de les estrofes. Aquest llenguatge poètic, és a dir, apoètic, si ens atenim al gust tradicional, està sempre en funció del contingut, d'allò que l'autor vol expressar; hi ha, per tant, una total adequació entre el significat i el significant, i aquesta adequació té una finalitat: dir-nos una cosa determinada, només una. L'afirmació, comunament acceptada, que la poesia moderna «suggereix» en lloc de «significar», no és vàlida en el cas de l'obra de Pere Quart, com tampoc no ho és en el de Jorge Guillén. En el pròleg a *Obra de Pere Quart*, ja esmentat, Joan Oliver afirma que «la poesia és, per damunt de tot, un art d'intel·ligència que es nodreix de paraules intel·ligibles, l'ordenament de les quals presideix la raó poètica», afirmació que mostra els límits significatius dels seus escrits poètics. Per tot el que he dit sembla que aquesta hauria de ser una poesia de fàcil comprensió; tanmateix, no sempre és així, car alguna vegada tenim la impressió que no hem sabut descobrir el disseny de l'autor; en altres passatges, les referències a la història personal del poeta, o a determinats fets col·lectius, exigeixen llur coneixement per a arribar a la total comprensió del poema; aquest és el cas de la menció de «la caseta i l'hortet» en el «*Salm de les llàgrimes*», o

del «sometent i l'home del brusi» en «Cent anys de Joan Maragall». Si sorgeix l'ambigüitat, cal tenir present que prové de nosaltres, no pas del poema o de la intenció del autor.

Quant al contingut, aspectes que havien fet un paper primordial en llibres anteriors, passen en Vacances pagades a ocupar un lloc secundari, cosa que succeeix amb la intenció satírica o humorística; d'altres aspectes, en canvi, guanyen ara major importància: com l'escepticisme, la valoració moral i les referències al context històric de l'autor. * L'intima i profunda unitat del conjunt de la seva obra se sustenta en el resultat on arriba la valoració que el poeta fa de la societat humana: la destrucció dels mites, que l'home ha anat creant i que són altres tants límits de la llibertat individual. A Vacances pagades, aquesta funció desmitificadora es transforma en finalitat determinativa de tot el llibre. El paper d'«il·lusionador» atribuït al mite per J. Burckhardt, en la seva Història de la cultura grega, en afirmar que havia dominat «la vida grega com un món immediat i magnífic», ha continuat mantenint-se fins als nostres dies, i han estat precisament els escriptors un dels grups socials que més han contribuït al seu manteniment. Pere Quart reacciona contra aquest corrent i ens presenta els mites com les mentides amb què els homes en posició privilegiada emmascaren la realitat i enganyen la resta de la societat, en crear la

* Tot el llibre respon a una presa de posició en un moment i un lloc determinats; per això l'obra és plena de referències a esdeveniments històrics i a modes d'actualitat, reflectides fins i tot en el llenguatge. En *Les decapitacions*, el seu primer llibre, ja trobem, al costat de les mencions de Mussolini i de Hitler, el «brètol total», la del «barman de camisa deshonest». El poema XVII d'aqueix llibre, publicat el 1934, és un crit a favor dels jueus davant la persecució nazi.

influxió d'una irrealitat «immediata i magnífica». La mentida, l'engany, el mite són —ens diu Pere Quart— el punt de suport del món injust i opressiu on vivim. Hi ha un poema, a *Vacances pagades*, el titulat «Lletania», que representa la condensació d'aquesta actitud:

Per als infants
mentides.
Per als amors
mentides.
Per als amics
mentides.
Per als clients
mentides.

Vacances pagades és una poesia de lluita, de combat, i és també una poesia classista que dona testimoni de l'esfondrada d'una classe social, la burgesia. En recórrer el llibre anem trobant el reconeixement, per part de l'autor, d'haver pertangut als grups encimbellats d'aquesta classe social; així, en el «Salm de les llàgrimes», ens diu que, quan la gent somniava «la caseta i l'hortet», ell posseïa «una casa i un jardí», i, en les «Cobles del temps», rememora l'època en què «tots érem senyorets i lluisos superfins». Només a partir d'aquesta posició del jove Joan Oliver, podem portar a cap una valoració sociològica de la seva poesia. El nostre escriptor es regira amb inusitat braó contra la seva classe social en descobrir que no té altre mòbil que el seu profit material, el qual disfressa amb grans i belles paraules i idees. Aquesta reacció sorgeix, tanmateix, d'una

mentalitat bàsicament burgesa, la qual cosa fa que el llibre sigui un crit a favor de la salvació de l'individu. En molts dels poemes hi ha una exacerbació individualista que arriba a una obsessiva preocupació pel seu «jo», i fins i tot a una closa aproximació a allò que podríem anomenar anarquisme literari. Ha estat el mateix Joan Oliver qui ha escrit: «Pere Quart, en efecte, provava de durrutejar i ho feia precisament contra una altra anarquia, l'anarquia de la pau corrupta». La invenció d'aquest verb —durrutejar— sobre el nom del dirigent anarquista Durruti és una altra prova d'aqueix individualisme anarquitzant. Els atacs, les mofes del poeta s'adrecen contra les superestructures que ha creat la burgesia, de les quals formen part els mites de la cultura, de l'art, de la religió, de la llibertat, de l'amor, de la diversió, de la societat affluent, etc.; la seva intenció i el resultat obtingut són la revelació de la falsedat de tots aquests muntatges i d'allò que realment hi ha al darrera; fins i tot, sovint, ens demostrarà que tot això està destinat a dissimular i a acréixer els avantatges d'una minoria:

I és així, senzillament,
com amb puresa de cor
drecem els magnes pressupostos.

La frase final del pròleg a Poesia de Pere Quart —reproduït en Obra de Pere Quart—: «l'afany de la invisible Bellesa és, en definitiva, el mòbil suprem de la poesia de Pere Quart», sembla sostenir una actitud esteticista; tanmateix, res més lluny de la veritat. Examinada la frase aïlladament, ens adonem que el fet de qualificar la Bellesa d'«impossible»

dóna al terme una significació insòlita i ambigua; només una interpretació des del context del pròleg i en relació amb la resta de l'obra de l'autor ens explicarà el sentit de la Bellesa invocada per Pere Quart. És així com descobrim que la bellesa té aquí una connotació ètica, i no estètica. Tota la seva poesia és animada d'una infatigable recerca de la Veritat; la desmitificació és el camí que hi mena. I de la Veritat estant podrem intentar el salt cap a la cobejada Bellesa. Però aqueixa desmitificació, al capdavant, només ens ensenya on «no es troba» la veritat. D'aquí ve l'amarg pessimisme que sorgeix de tota aquesta poesia. Ni el passat —«no enyoro el que perdo»—, ni el present —«ni em plau el que tinc»—, ni futur —«deixo l'esperança enrera»—, no drecen l'ànim del poeta. A «Codicil d'un poeta», un dels poemes més breus i de major qualitat de la col·lecció, l'amarg pessimisme de Pere Quart davant d'aquesta vida es presenta amb tota la seva cruesa; només resta, com un consol hipotètic, la possibilitat de creure en —o dubtar de— «la vida nova de l'ànima». La funció de l'home en aquest món sembla aproximar-se a la pura animalitat. Però, com sempre, fins i tot en els moments de màxima desolació, l'autor, només amb dues paraules —«decòrum» i «endegar»—, aconsegueix donar al poema una intenció ètica, tot transformant-lo en un plany humaníssim. En un altre indret, com un eco llunyà de l'Eclesiastès, escriu: «La nostra esperança / és ambició / i enveja maligna; / tot és vanitat». Per tots aquests motius, si hagués de situar Pere Quart dins una direcció filosòfica, em decantaria, sense vacil·lació, cap a l'estoïcisme.

Vacances pagades és la fita que assenyala l'en-

*derrocament d'un vell, enorme i fals edifici històric; damunt aquest solar cal bastir les cases de la dignitat i de l'aire. Manca, doncs, una etapa ineludible en el camí cap a un futur millor per a l'home. Però el lector, acabat el llibre, desitjaria que aquest fos només una primera part: després de la lacerant revelació del que hi ha de fals en la vida que ens envolta, li plauria de trobar les veritats que s'amaguen desota tanta mentida, descobrir l'esperança, la il·lusió que han de mantenir els homes units i en lluita, conèixer els motius del progrés humà cap a una major dignitat, sentir i gaudir el cant de la solidaritat. **

Arribada l'hora de callar —«parlar costa poc»—, el prologuista creu necessari confessar que aquesta poesia és per a ell un gran perill, car en llegir-la es deixa arrossegar per la paraula del poeta i pensa que sí, que potser té raó, que les seves veritats són potser les úniques, tristes i amargues veritats de la vida. Tanmateix, després, en recogitar, el prologuista, com Joan Oliver i Pere Quart, s'adona que «vivim en una polis» i que aquesta poesia ha de ser el començament del camí cap a les terres «on els homes són homes / on el treball és d'ells», les terres que somnia el personatge de l'«Aria del diumenge».

Sergi BESER

* El magnífic poema «Aria de Diumenge», posterior a *Vacances pagades*, assenyala aquest cant comunitari.

CANÇONETA NOUCENTISTA DE MAL CAMÍ

Què és el noucentisme,
volem saber, després
de l'esperança al principi
amb els ulls tancats al món?
La Fe està sota terra, no s'hi pot veure.

Després de tanta guerra
i tant de dolor no es pot
de la Fe veure en manifestació,
perquè ja no sap què és.

Ara és l'era, l'era de la
l'esperança plerocènica.

No es pot veure la guerra,
certament, de fer camí.

FATIGAT de tanta espera
he reprès el mal camí.
Deixo l'esperança enrera,
però la Fe em vol seguir.
A mitges li dic que sí.

Com si desfés el camí,
camino mirant enrera
on l'Esperança m'espera
amb els ulls contra el coixí.
La Fe em diu que no i que sí.

Decideixo tornar enrera
i em detura no sé qui:
és la Fe que m'esparvera
perquè ja no sap què dir.

Ara es lleva, lluny de mi,
l'Esperança ploranera.

No és aquesta la manera,
certament!, de fer camí.

l'aspect de tant de choses
de l'aspect de tant de choses
de l'aspect de tant de choses
de l'aspect de tant de choses
de l'aspect de tant de choses

C'est si facile et si simple
C'est si facile et si simple
C'est si facile et si simple
C'est si facile et si simple
C'est si facile et si simple

Beaucoup de choses en fait
Beaucoup de choses en fait
Beaucoup de choses en fait
Beaucoup de choses en fait
Beaucoup de choses en fait

Au lieu de tout cela
Au lieu de tout cela
Au lieu de tout cela
Au lieu de tout cela
Au lieu de tout cela

Il est si facile et si simple
Il est si facile et si simple
Il est si facile et si simple
Il est si facile et si simple
Il est si facile et si simple

THE END OF THE WORLD

I

Més que jove novíssima,
de trinca;
intacta més que verge,
i sense tara.
Feina d'encàrrec,
peça única.

Filla,
germana,
nora,
veïna de ningú.
Ni mare, mentrestant.

Fembra només,
només per a l'Home.

II

Es parà el Sol?
Va ser la Terra? Tot
em sembla massa temerari;
tot comporta
perills de gran abast.
I jo em decanto a creure,
senzillament, que el cel·luloide
—allò que passa—
es va trencar.

III

Havia estat un gran senyor, i mireu-lo!
Nu i pobre com un cuc;
li han pres els fills, la hisenda,
i la lepra se'l menja:
amb un test
es rasca el crostisser.
Però li resta un bon consol: la penya
de tarda amb els amics.

IV

—Maneu-me, majestat!
—M'agrada aqueixa veïna.
—És casadeta, majestat.
—I ell, qui deu ser?
—Capità Sanxis.
—Porta'l al front. Primera línia.
Avui mateix. Raons d'Estat.
—Maneu-me, majestat!

V

Vòmit sobtós a mig pair,
encara l'emmerdissa
el gàstric suc d'aquell peixàs.
De saliva salada sobreïx.
De tant en tant escup xanguet.

VI

El poeta morí, i a la balança
pesà més el fel que la mel.
I anà a l'infern,
l'infern del qual fou comediògraf.

N'és primer i únic estadant,
qui amb millor dret?
Hi dóna el tomb de l'empresari
entre monstres de carnaval de Niça
i damnats de museu Grévin.

Resulta tot tan modernista
i tan inhabitable
com ell ho imaginà;
i és feliç per això:
vanitat dels poetes!

Si no fos que, tot sol
i amb mala llum,
endebades espera, segles ha,
visitants i espectadors
per a la seva desfilada
de pecats.

A darrera hora li han tramès,
virgili inútil,
el petit i servicial Gustave.

Tant se val!
Ha perdut tota esperança.
Despenja el rètol,
passa la balda,
apaga el foc.

BONES FESTES

Poeta primer

Els àngels: «Glòria a Déu en les altures
i aquí baix, a la terra, pau als homes
de bona voluntat!» (Música d'arpes.)

Llurs pares van pel món sense moneda.
Neixen de pas en un racó de porxo;
fugen, com tu o com jo, de l'amenaça.
Llur minyonia és mansa, sense joia.
Viuen del furt com els ocells campestres
(o algun patrici esnob se'ls posa a taula);
paguen l'impost a base de prodigis,
prediquen la llei nova, es fan malveure
dels mestres, com dels rics i dels gendarmes
(de res no els val guarir, tornar la vida!);
parents i amics els han girat l'esquena
i a mitja edat acaben a la forca
a semblança dels lladres homicides.

Definitivament els àngels callen.
Hi ha bona voluntat en els agònics,
la pau només es troba en les dormides,
potser entre megalòmans lluu la glòria.
Aquí baix fins els Déus són infeliços!

Poeta segon

Però la carn un dia ressuscita,
com la del Crist: és una fe forçosa!
Llavors començaran les «bones festes»;
serà el Nadal, serà l'Any Nou, perennes!
Mentrestant fes el mort, passa com puguis.
L'espera és breu al capdavant. Silenci.

Poeta primer

Un matí de Nadal, quan era jove...

(Ella i el altre)

Son de Terra, son de Terra

PREGARIA DE GENER

El Negre,
canta i canta del Poble.

El Negre,
canta i canta d'esperança.

El Blanc,
canta i canta i cantolant.

Salvem la Constitució
de l'Estat amb la sang negra.

Perquè
l'Estat és un país
on no hi ha cap de cap
i per això
a la sang negra hem de afegir.

1900

For the year 1900 the following
amounts were paid for the
Lumber Company for the
year of 1900, and for the
month of May, and for the
month of June, and for the
month of July, and for the
month of August, and for the
month of September, and for the
month of October, and for the
month of November, and for the
month of December.

PREGARIA DE GENE

1900

For the year 1900 the following
amounts were paid for the
Lumber Company for the
year of 1900, and for the
month of May, and for the
month of June, and for the
month of July, and for the
month of August, and for the
month of September, and for the
month of October, and for the
month of November, and for the
month of December.

(Ritu occidental)

SOU els Tres, sou els Tres
Viatjants de Comerç.

El Ros,
xampany i capons del Prat.

El Negre,
perles i abrics d'astracan.

El Blanc,
cotxes cromats i artefactes.

Salveu la Cristiandat
de l'Infern amb balanç magre.

Oremus...
(Resarem un parevostre
pels qui van errats de compaes
i per llur conversió
a la sagrada àrea del dòlar.)

(Rim occidental)

2
Variants de l'œuvre

Le Roi
compagnon / l'œuvre de l'art

El Nôtre
poésie + œuvre d'art

El Blanc
l'œuvre commune / l'œuvre

Savoir la Christianité
de l'œuvre avec l'œuvre

l'œuvre
l'œuvre en l'œuvre
pois qui est état de l'œuvre
l'œuvre par l'œuvre
à la grande œuvre de l'œuvre

placem de către unele surse
al literar.

I las pe mine de vechi
lectura de care fugeti

I las pe mine de vechi
de faguri. **CHRISTMAS**

si din, mustrându-
despregeat pe mine

—cu tot la sfârșit al anului
pe al lui mustrându-

pe mine, mustrându-

Triste, mustrându-

pe mine, mustrându-

I las pe mine de vechi
—cu la sfârșit al anului,

pe mine, mustrându-

pe mine, mustrându-

Peți christmas de vechi
vândându-și pe mine.

I las pe mine de vechi
Arguieru tanta mustrându-

pe mine, mustrându-

No, no mustrându-

CHRISTMAS

PLANTEN un arbre sense arrels
al líving,
i fan que llevi, de sobtada
torrons de can Fatjó
i un tren elèctric.
El favorit,
el dolç monopolista
despengen un estel
—tal com ho dic—, si volen,
per al fill embrutit
que marraneja.

Doncs, està vist:
fer miracles no és pas cosa de sants
ara com ara.

I tampoc ningú ja no s'estranya
—ni la rància donzella,
cul refinat de sagristia—
que l'Infant vagi nu
a l'hivern i de nit.

Pels christmas de tres tintes
s'endeuten els pobres.

I amb el pretext dels Reis
degollarem tants innocents com calgui.

No, no exagero.

Plantez un arbre sous votre
de l'usage
I fait que l'air de l'arbuste
mieux de son fruit
I ne peut égarer
Et l'arbre
et de l'usage
de l'usage au sein
— tel que le dit — et voir
par le dit arbre
que l'usage

Deux, est-il dit
les arbres ne se font de même
sur eux

I l'usage n'est la même
— tel que l'usage
qui l'usage de l'usage —
que l'usage est au
à l'usage I de dit.

Puis l'usage de l'usage
l'usage de l'usage

I l'usage de l'usage
de l'usage de l'usage

Et, au l'usage

Navega contra vent:
Hi volg quasi en tortos.

Alguns de penjar em repensat,
Flora i natura: JOC
i en salutal.

Carca Tuller que he perdit
aia ve tu he ilun i bonança.

Totes ch'altres agrada em illigada.

Quem por, discurto,
Per exemplo:
no de signora de mona-
nia vengale.

I per e perdesa de vida
trabal: cada dia tempo.

Marçal, Arlequin
-vel to he perdesa de família
i la resta deis profer-
el que atalhe.

101

NAVEGO contra corrent.
Hi vaig quan en tornen.

Abans de pensar em repenso.
Ploro i somric en silenci
i en soledat.

Cerco l'anell que he perdut
allà on hi ha llum i bonança.

Tutto ch'altrui aggrada me disgrada.

Quan puc, discrepo.
Per exemple:
no dic «figuera de moro»
sinó «nopal».

I per a perdre'm la vida
treballo cada diumenge.

Moribund festejaré
—si m'ho permet la família
i la resta dels poders—
el meu natalici.

Nous vous remercions
de votre lettre du 10/10/1914.

Vous nous avez écrit
qu'il s'agit de la somme
de 100 francs.

Cette somme sera versée
à la fin de l'année.

Je vous prie d'agréer,
Monsieur, mes salutations
distinguées.

Très
cristallin
de la
de la
de la

Je vous prie d'agréer,
Monsieur, mes salutations
distinguées.

Monsieur le
— Je vous prie d'agréer
— Je vous prie d'agréer
et mes salutations

L'arresta d'impressione d'ora
et que no deu de parlar
en unes sales de la vil
lugar al que en calce heu
l'ara, que
LAI
l'ara parlar
malaguanys

M'han dit del que deuria
del que no deu de parlar
de la set en una anaga,
perquè heu parlat amb ella,
l'ara parlar de l'ara
o fons parlar de l'ara.

De l'ara parlar d'una vil
de l'ara parlar d'una vil
l'ara parlar
l'ara parlar
malaguanys
l'ara et que no deu de parlar
en unes sales de la vil

181

L LETRES d'impremta diran
el que no dic de paraula:
tu m'has salvat de la nit
(aquí el nom en caixa baixa),
lluna seguida,
brasa partida,
malaguanyada!

M'has salvat del gel desert,
del silenci sense calma,
de la set en rius amargs,
primera resposta amb ales,
tebi ressol de desglaç
o font picant de besades.

Tu m'has salvat d'una nit
de ceguesa solitària,
lluna seguida,
brasa partida,
malaguanyada!
(Aquí el nom que et vaig posar
com una corona falsa.)

Les uns d'importance élevée
et que au lieu de donner
tu ne fais que de la voir
l'air et tout en cela faire
l'air même
l'air même
l'air même

Le plus souvent il est de voir
de la voir même
de la voir même
l'air même
l'air même
l'air même

Le plus souvent il est de voir
de la voir même
de la voir même
l'air même
l'air même
l'air même
l'air même
l'air même

LA GROADA

QUAN s'acosta l'hora
les àvies i els petits s'agemoleixen
al fons de les alcoves;
i al recambró de la higiene
donzelles sospiroses
s'emmirallen, malgrat tot, amb càlcul.

Però els barons —flxeu-vos-hi!—
s'alzinen com pollancre
vora la taula devastada;
surten al porxo,
escruten el cel, color de perla falsa.
Bròfecs com els herois en crisi,
abracen per damunt
la muller eixuta,
que temps ha malalteja.
(El gos lànguidament udola
ebocat a l'eixida.)

I «Adéu!» criden a tots
amb veu entera,
i alcen el braç a mitges,
secrets escèptics tal vegada,
però en l'extern inexorables.

De dos en dos,
centenars i milers,
es llancen
a les desertes vies de la tarda.

Entre marcial i amotinats
avancen, corren
—escamots convergents,
centúries, legió—
impetuosos, emulant-se
en la carrera única,
com assumits pel fat enorme
de les grans ofensives
o els grans èxodes.

Perillosament —oh sí,
que en l'aire sobreneda
un pensament de pluja—,
catòlics de debò,
croats unànimes,
com
un
sol
home,
van a l'estadi nou, van a l'estadi.

Un dia a mitja tarda
—era tardia de nit
mantenien una sessió de guerra—
aquella Ulls va entrar de l'arbre

AQUELLA BÈSTIA

Qui ha estat de dita ballarina
i va cantant i movent-se
després d'una hora que ja era fosc,
perquè amb els seus

I es va agitar que ja estava
(Així estava movent)
la cosa era un pedregal)
Perquè a un instant, parlava

En casa seva segurament l'any
i s'indignava "moltíssim" i "molt"
en les seves paraules, i sempre
de pensament i de la seva
l'indignació la bestia va sempre
per primera vegada,
pels que veia una entitat,
el que semblava de la seva

El dia de la seva, es la creació
d'una altra bestia
calia pensar que (la bestia)
I amb les seves

UN dia a mitja tarda
—una tarda de núvols
massissos com vaixells de guerra—,
aquella bèstia va saltar de l'arbre
i ja va caure drete.

Obrí les mans de dits autònoms
i va mirar-se-les i remirar-se-les;
després alçava els ulls mig closos,
perplexa com un savi.

I es va adonar que ja pensava!
(Amb criteri mosaic,
la cosa era un prodigi.)
Pensava i, per escriure, parlava.

La rauca veu escometia l'aire
i s'esbravava, meravellada o tímida,
en les paraules fresques
de pensament breu i senzill.
I l'endemà la bèstia va somriure
per primera vegada,
puix que verificava, entusiasta,
el flux intercadent de la memòria.

L'Home ho sentia, se'n desficiava:
«Qui m'ha traït?»
(Això mateix: qui l'ha traït?)
I amb ira temorosa

renyava l'animal
dolç i orellut a penes:
«Calla i no pensis,
t'ho prohibeixo, bèstia!
Menja, dorm, fornica;
roba, si cal, el teu semblant,
o mata'l, si et fa nosa.
i fins i tot treballa!
Però no pensis, bèstia!
El primer: no pensaràs!

I que Jahvè pacienciegi.
Ell rai, que encara
té a mà un Diluvi
—o temperis afins!—
per a esbandir-nos!

Hai la tua lucida voce, i tuoi occhi
— i tuoi occhi — con un raggio
che non muove il mondo e non
che è

L'AMOR DE L'HOMME

al tempo generale di la tua
figliuola, e dei tuoi
della tua anima, e della
— e della tua anima, e della
di quella tua, e della tua,
i tuoi, e dei tuoi,
della tua anima,
e della tua anima,
e della tua anima.

Perché, i tuoi, e dei tuoi.

Esistono in realtà una grande cosa
Molto grande, e di quella
i tuoi, e dei tuoi.

A tutti e a tutti una ragione,
perché, e perché,
superiore con una ragione,
e della tua anima,
e della tua anima, e della tua,
e della tua anima,
e della tua anima.

Hi ha la luxúria sutza i poderosa
—i intermitent com les campanes—
que ens encadena i arrossega a estones
des de la rel del gran desig —clavada
al centre geomètric de la carn—
lligat secretament a les potències
del que és ànima nostra
—talment anomenada, per entendre'ns—,
la qual l'atia, el dirigeix, l'exalta;
i posa en joc, dispara,
desenfrenadament,
tots els humors viscosos,
tots els verins de la concupiscència.

Promet, i promet tant! cada represa.

Expellim en tumult una profunda força.
Virtut atresorada en el silenci
i la ignorància dels sistemes íntims.

A tort i a dret ens rabegem,
panteixants, bavejants,
imperiosos com uns cèsars,
ròbots perfets de la lascívia,
sobre el camp i el pretext de tanta fúria,
la dona!,
àmfora blana de la voluptat.

Infants frenètics, percacem el gaudi
i plorarem de ràbia si ens deturen
en la cursa.

Cursa que ens menarà a la trista,
avergonyida inèrcia
i decebuda pau;
al capdavall font estroncada
en l'amargura.

No sé per què —qui ho sap?— l'agror de boca,
aquesta deixa mixta
de fàstic i derrota.

¿Per qué si és la puríssima natura
de la mateixa bèstia,
la llei enorme de la vida,
qui ens mou com les llavors el vent?

Humilitat, germans! Desenganyem-nos.
És així, pel que es veu, l'amor de l'home,
i tots som fills de lúbrics exercicis.
No en fem escarafalls i disfressem-los,
per dignitat senzillament burgesa,
amb delicats motius humanitaris
i amb la literatura dels trèmuls juraments;
i sobretot amb mútues tendreses
de cor a cor.

Que aquests costums, de fet,
són mil·lenaris.

Espero que en una hora
que en una hora

Sospito que hi ha algun
que hi ha algun

ESPERO, SOSPITO, TEMO, VOLDRIA

Temo que en un moment
que en un moment
que en un moment
o que en un moment
i que en un moment

Em voldria que en un moment
en un moment
en un moment
en un moment, en un moment
en un moment

Voldria que en un moment
en un moment
en un moment

Voldria que en un moment
en un moment, en un moment
en un moment, en un moment
en un moment

ESPERO que no em miri,
que no em vegi.

Sospito que hi és sempre,
que no falla,
que em té fitxat,
que no hi ha escapatòria.

Temo que m'amenaci,
que em renyi,
que em castigui,
o que m'espïi,
i em segueixi.

Em desficien els misteris,
els oracles,
els enigmes,
els dons, els privilegis,
els èxtasis.

Les cerimònies em desassosseguen:
el culte,
el núvol sacre.

I voldria sentir-lo i veure'l,
parlar-hi, entendre'l,
servir-lo com un home
sempre.

Voldria que em prengués d'una vegada
o que em mudés en fulla,
en cosa pura, estúpida
en silenci o aire,
en pedra,
en àtom,
del seu total reialme.

Vull amor o repòs.

Valdría que con yunque de una verga
o que con mazo en filo,
en una pira, o en pila
en abaco o ara,
en pira,
en ara,
del que una vez se ha

LA ES HORA QUE SE ZAFIA

DEMANO la paraula prèvia.
Vull dir —i que d'un cop se sàpiga!—
que jo sóc Jo,
que sóc el Centre
i l'Arbitre.

Que tots vosaltres, tots,
—això anant bé—
sou els meus conterranis:
parents, veïns, creditors meus,
proïme meu pròpiament dit;
que tots els altres, tots,
bons i dolents
—grocs i negres, antípodes, gitanos—
són, a tot estirar
i encara gràcies,
els meus contemporanis.

Sapiguen que:
quan us veig, de fet,
us suscito, us ressuscito;
i en pensar-vos
us dono una esperança.

Però si us he perduts de vista,
mentre us oblido o us ignoro,
dormiu el son del just,
com se sol dir.
No passeu de potències
en el sentit més trist de la paraula.

Ja ho sé. Molts espereu
amb candeletes
el dia de cantar-me les absoltes.
No us enfileu, si us plau:
en el millor dels casos,
quan jo mori,
tots, tots,
bons o dolents,
sereu només els meus supervivents.

Quand la nuit est tombée
Et que le jour a disparu
L'âme se perd dans le silence
Et se cherche dans le néant.

LES SOLEDATS

On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit

L'âme se perd dans le silence
Et se cherche dans le néant
L'âme se perd dans le silence
Et se cherche dans le néant
L'âme se perd dans le silence
Et se cherche dans le néant
L'âme se perd dans le silence
Et se cherche dans le néant

On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit
On la dit morte, on la dit

Alors, comme arrive l'âme à l'âme
Alors, comme arrive l'âme à l'âme

Le monde soledat se perd dans le néant
Le monde soledat se perd dans le néant
Le monde soledat se perd dans le néant
Le monde soledat se perd dans le néant

La loi est. Mais l'empire
est un empire.
et les de ces temps les anciens
Ne se valent, et ne plus
en ce milieu de ces
sans de ces
sans, sans
sans de ces
sans de ces sans de ces sans

LES SOLIDATS

QUAN la nostra comarca
fa el tomb, a l'alba, cap al sol;
i quan la nit s'agemoleix, recula,
mai, emperò, dissolta
en la claror total i omnímoda
—que fóra ja la glòria, sembla—,
solen els moribunds
llançar l'últim alè.
(M'ho ha dit un metge taciturn,
de vasta experiència.)

I així va ser per a la meva
dolça i petita fugitiva,
a qui un déu, barroer caçador,
colpia de bursada.

Moria lentament
entre els meus braços.
Al cel sutjós
d'una ciutat nostra i estranya
on tot era tardor,
l'alba mentia,
un altre cop mentia!

Ai, sense arrels cessa la flama!

La meva soledat tocant la seva,
inútilment, com l'ombra damunt l'ombra.

Muda i cega ja, i sorda,
i ja esvanit el seny preciosíssim,
però encara la cosa més bonica
del món dels homes,
fets a semblança i a despit dels déus.

A ANTONIO, el viernes siguiente día!

Tu me has, de nuevo, muy querido la patria
y la cultura que nos da:

CONFIDÈNCIES A ANTONIO MACHADO

¡Vive el hermano de la patria
que te va a servir!

¡Machado, el grande de Castilla,
el gran poeta de Castilla,
¡que siempre en su vida compuso
su vida en su vida de la patria!

¡Antonio, el hermano querido
de la cultura de la patria!

¡Antonio, el grande, Antonio,
siempre siempre del que ha sido y siempre
el hermano de la patria de
—preparación guárdalo—
el hermano de la patria!

¡Que vive, de una vida, en la patria querida,
en su vida de la patria,
en el que ha sido,
la presencia querida de la patria!

Alcun i' ogni la i' scuola
i' la scuola di ogni procedimento
però ancora la cosa sarà deciso
del mio deli. lavoro
tata a combinate i' i' scuola deli. cosa

CONFIDENCES A ANTONIO MACHADO

ANTONIO, si veiessis aquests dies!

Temps ha, de lluny, vaig enyorar la pàtria
i la ciutat més nostra;
i ho feia a la manera catalana,
ortodox i castís
(«mes ai! tornau-me en terra,
que hi vull morir!»).

Melangiós oracle de Castella,,
obstinat solitari de Cotlliure,
(¡oh soledad, mi sola companyia!),
encara en somnis terra meva.

Antonio, si tornessis gustaries
la amargura del tiempo envenado.

Estrany poeta, Antonio,
sempre enyorós del que no tens i toques;
al capdavall jo també dic
—proporcions guardades—
morirse es lo mejor.

Que avui, de dins estant, oh germans espectrals,
enyoro foscament, sense remei,
tot el que he retrobat,
la presència envilida de l'amor.

Sóc el cretí del poble
—fora seny, com l'Ausiàs—
que conta al vent
històries increïbles.

La terrible cordura del poeta.

Tampoc no heu de dir,
i la ciutat dels poetes;
i ho heu a la manera castellana
corobor i castil·la
(com el torçador del dia
que hi veu morir).

Melèndez orador de Castella,
oportunitat solars de Colòmbus
(no heu solars, ni sola oportunitat)
corobor de sempre amb nos.

Antonia la terriblement
la donyana del temps avorrit.

Elletany poeta, Antonia
sempre sempre del que no heu i sempre
de cadavells ja també heu
—proporcionat per cadavells—
mentre el de vent.

Donc ara, de dia sempre de sempre oportunitat
regre (semprement sense vent)
tot el que heu vist
la primera oportunitat de l'era.

Si tu m'as dit, à quel moment?
Si tu m'as dit, que venait-il faire?
La robe que j'avais - une simple
- l'arrivait par les chemins de terre.

MORT DE CARLES RIBA

Je n'ai pas vu son visage, à ce moment,
Il me dit: «Adieu, Dieu, je m'en va»
Et j'ai vu ses yeux, et sa main qui se levait,
(Nul n'a pu voir que l'on meurt.)

Et j'ai vu son corps, et son visage,
Comme il est, et comme il est mort.

Il avait une robe, une simple robe,
Et il me dit: «Adieu, Dieu, je m'en va»
Et j'ai vu ses yeux, et sa main qui se levait,
Et son regard, et son visage.
Comme il est, et comme il est mort.
Comme il est, et comme il est mort.
Comme il est, et comme il est mort.

Dieu, Dieu, je
que je n'ai pas vu son visage,
Et j'ai vu ses yeux, et sa main qui se levait,
Et son regard, et son visage.
Comme il est, et comme il est mort.
Comme il est, et comme il est mort.

about the time he was
—about 1870, I think—
(now in the hands of
the National Archives)

about the same time as

MORT DE CHARLES RIBA

SI tu no hi ets, a qui m'adreçaré?
Si tu no hi ets, qui ens jutjarà?
La teva veu darrera —una antigalla—
s'esbrava per les cambres vanament.

Els amics, compungits i xafarders,
pensen en un viatge, i se n'animen.
Diuen: «Gràcies a Déu, jo encara
no estic madur per a aquesta collita!»
(Val més gos viu que lleó mort.)

El pont travesso amb el record
inservible ja com un somni.

Estantisses són les paraules escrites!
I falsos, falsos, els poemes!
¡Si els llibres, tots, només esperen
crepitar entre flames
i heure un minut de vida viva!
I, tot seguit, la cendra.
Cendra intacta,
cendra incorruptible.
Com tu mateix.

Quasi com jo,
que ja provo i començo d'oblidar-te
per fer-me teu
i seguir-te a la pau inimitable
on ara nedes humilment,
nàufrag feliç, espectre
inconegut en una i altra riba.

Un Regne, unie, unificadora,
et de tous qu'on ne peut jamais de temps
venir il meurt et de tous de temps
et de tous de temps de temps de temps
de temps de temps de temps de temps
de temps de temps de temps de temps
de temps de temps de temps de temps
de temps de temps de temps de temps

CODICIL D'UN POETA

Ne se na pas de temps de temps de temps
de temps de temps de temps de temps

CODICIL D'UN POETA

Us llego, amics, senzillament,
els tres quefers humils de sempre:
viure (i menjar) amb decòrum cada dia;
si podeu, endegar cobejança i luxúria;
pensar (creure o dubtar)
en la certesa i les hipòtesis
de la mort de la carn
i la vida nova de l'ànima.

No hi ha res-més a fer; i ja basta.
La resta és literatura.

Un jour, dans un moment
où les pieds battent le vent
et les mains s'agitent dans l'air
pour trouver à l'instant
un peu de pain / un peu de pain
de la part de la terre
à la fois avec la lumière

Et si le vent est à l'air / le vent
La terre de l'instinct

Vaix, llum, etc. d'una altra línia.

Elle breuets d'altres i quans

CENT ANYS DE JOAN MARAGALL

el sol, la sublimada empoderada,

l'el vent en son gèlida,

la natura de mala vida

l'aire d'ivern a nivell

l'armonia de una flor,

una planta l'esperança

una llum i quans de tu

La mar, per una d'altres,

però bellidre una una copista

—que oblidat en tu—

l'una arribat

l'una de tu una que quans

l'el, en tu, una oblidat

la parvula natura

Elle breuets, etc. quans?

En d'altres que empoderada

la natura una una empoderada

de l'esperit, però amb de empoderada

l'el el parvula d'altres empoderada,

perfecte, consolidat per sempre

CEXI ANTE BE JOAN MARAGALL

VOSTRE, Joan, era d'una altra fusta.

Els homes neixen i moren
per l'amor.
No hi ha res com veure el sol,
el sol, la solellada estupradora;
i el vent en son palau.
La natura és molt bella
i tan diversa i sàvia!
L'amada és una flor,
una planta l'esposa:
veig flors i penso en tu.

La mort, ponent dolcíssim.
Però terrible com una ceguesa
—que oblida tot camí—
i una sordesa;
i fon les mans que palpen
I és, oh Déu, una afàsia;
la paraula morta.

Els sentits, els sentits!
En darfer cas acceptaríem
la mort com una renaixença
de l'esperit, però amb els accessoris
i tot el parament d'home mortal,
perfets, consolidats per sempre

Crec en la resurrecció de la carn.
Dic de la carn!
Em sents, botxí?

Senyor, família meva,
hi ha joves lluitadors
de *muscles* poderosos
i vells barbats de quaranta anys
a Sant Gervasi!

Criden les veus de la terra.
Au, companys, enarborem-la!
La fe dels avis desaconsella bombes.
Del cel ningú no s'escapa.
Què són els àngels?
Volves voladores.
Estiuegem, estiuegem.
Mar inquieta, aquietadora,
sospires com un pit.
Pits com magnòlies.
La brega gloriosa,
el llit tempestejat
dels amors lícits.

Ja és prou!
Del sometent i home de brusi,
pura criatura de la Providència,
a qui tempten i exalten
tan misteriosament
frare diabòlic,
comte rèprobe,
bandit amb concubina!
I me n'adono:

cantà anàrquicament
la ciutat anarquista!

Hi ha gent cruel, és cert,
hi ha mala bava.
Riallades de sang.
Però la bona vida bona
ens sorprèn cada dia
per la primera i dolça volta.

Ara teclejarem per inspirar-nos.
Beethoven, Verdi, tant se val.
El cor s'esplaia com una cascada.

Vostè, Joan, era d'una altra estofa.
Els poetes avui són cautelosos
—vull dir, s'entén, els nostres.
Juguen molt amarrats,
guarden molt recollit
el ventall de les cartes.
I si s'escau fan bluf. I trampes.
Com tothom, com tothom.
No cria excepcions aquest tombant;
les excepcions foradarien
el cul de sac
on remuguem veus i silencis,
arrapats i a les fosques.

Don Joan, excusi la franquesa;
però no oblidi
que vostè i jo venim de Sabadell,
poble d'estar per casa.

Al capdavall som bàrbars.

En la seva
En capçalera i cantons d'altres llibres,
compendis i manuals.

SAVIS, POETES, HOMES FELIÇOS, DONES DEL POBLE MALMENJADES

Desconecant els poemes,
desconecant els poemes,
— que representen els drets i les obligacions
de qualsevol ciutadà —
amb l'esperança d'obtenir amb els seus esforços
les condicions de treball i de vida
de tots els ciutadans i de les ciutadanes.

Tots els ciutadans i ciutadanes,
tots els ciutadans i ciutadanes,
— sense cap excepció —
s'han de sentir obligats a contribuir
al desenvolupament del país.

Per tant, és un deure
de tots i totes
de contribuir al desenvolupament
del país i de mantenir
els drets i les obligacions.

SAVIS POTETS HOMES FELIÇOS
DOMES DRI FORLE MALMENADES

Els savis,
caçadors i cuiners d'idees mortes,
desemboliquen i emboliquen
la troca de llurs filosofies;
i alguns, tímidament, pretenen de guiar-nos
per laberints de suro
amb l'esquella de les paraules bambes.
Però no saben res de res.

Mentrestant els poetes,
curiosos aeròfags,
s'han empescat els déus i les deesses,
els sants, els paradisos
amb àngels, l'infern amb els dimonis;
han inventat les fades i les bruixes,
les mares, les aimies. I les pàtries.

Però ara estan cansats, i tristos;
puix ja no gosen
—sense una careta—
presentar-nos allò que conjuminen
obscurament insomnes.

Amb tot, hi ha homes
feliços i orgullosos.
Els cal creure en llur fe.
Bracegen, discursegen;
i branden creus, espases, banderes,
o les adoren i les temen.

Perquè hem de viure, noia, què daixonnes!
I mantenir les coses i les cases
en ordre i bon estat.
(I la família? Bona, gràcies!)
Munyir la vaca i pair l'oca,
i encara prosperar
i empènyer el món de les troballes
i les satisfaccions del dia;
i torear els estralls i les malures
que la mare Natura ens subministra.
I sobretot, senyores i senyors,
pensar confusament —i predicar-ho!—
que la mort del pobre és una renaixença
cap a un nivell de vida màxim.

Els homes orgullosos i feliços
donen lleis a la fe i a la misèria
(dels altres);
verifiquen les penes i fatigues
(dels altres, inçomptables);
planegen i celebren o estructuren
congressos, sínodes, anònimes,
sindicats i presidis,
olimpiades, guerres
(sempre per als altres).

Però els poetes —com he dit— llangueixen
vagarívols i penedit dels somnis,
la noveïa, els romanços
amb què nodrien
llurs germans de llet agra.
Ara miren i callen, els poetes.

Però els savis,
reclosos en llurs tombes provisòries,
cuiden d'aparellar noves madeixes
per a l'embull subsegüent.
(Els savis són grisos, són mòdics,
els meus fills! i admirables.)

Tanmateix, els poetes
i les dones del poble malmenjades
—això ho diré sense ironia—
sembla com si de nit sentissin
un bruel impossible, subterrani;
i altres vegades creuen que els arriba
el reclam d'un ocellàs anònim
que vola qui sap on,
més enllà de l'última galàxia.
«Són nervis, nervis», pensen els poetes,
i somriuen incòmodes, equívocs
mentre es furguen l'orella amb dit convuls.

(Hi ha alguna cosa, ànima meva,
algun secret.)

Foto da parte
L'immagine è stata riprodotta
con l'ausilio di apparecchi fotografici
per a l'attuale sviluppo. Sono stati
utilizzati per questo sviluppo
dei mezzi di sviluppo e di stampa.

Tuttavia, è evidente che il
i le forme del tipo di sviluppo
— sono per due tipi di sviluppo —
scambia con il tipo di sviluppo
un tipo di sviluppo e di stampa
i altri sviluppi che si ottengono
el sviluppo di un tipo di sviluppo
per via di un tipo di sviluppo
nel tipo di sviluppo e di stampa

— con nuove norme di sviluppo
i sistemi di sviluppo e di stampa
mentre si sviluppa il tipo di sviluppo
(vedi foto)

(E) In alcuni casi, è possibile
alguno sviluppo. (vedi foto)
L'immagine è stata riprodotta
con l'ausilio di apparecchi fotografici
per a l'attuale sviluppo. Sono stati
utilizzati per questo sviluppo
dei mezzi di sviluppo e di stampa.

Per la parte — con le — immagini
sottoposte a sviluppo e di stampa
e sviluppo di un tipo di sviluppo

CANTALE, el paguà,
de l'arç del temps i el llac
que avui em sapia.

COBLES DEL TEMPS

Però la història
canta de les quatre grapes.

En la memòria?
quan tots erem serpants
i l'ull de serpents
l'empediment d'oblit
em va avisar?
La veia, la veia veia,
Femelles agravaes
i el pollenc... no diguis!

Arç no.
Mata pit. Arç, cel.
Fava bon per bona grapes.

Arç la memòria fa
canta, cantant.
Canta la, cantant, tota
Ritornel i cançons
Paga de cantant
cal all
Fava bon per bona grapes
canta de grapes

COLES BEL TEMPS

CANTARIA, si pogués,
la cançó del temps i el lloc
que ara em toquen.

Cel, mar i muntanya:
inevitable mapa.
Però la història
coixeja de les quatre grapes.

Te'n recordes?
¿Quan tots érem senyorets
i lluïsos superfins
i engegàvem rodolins
com els ases pets?
La vela, la vinya verda,
l'ametller agosarat
i el pollanc... no diguis!

Ara no.
Mala pell. Arri, cabró.
Passa bou per bèstia grossa.

Avui la tonada fa:
europeus, unim-nos!
Correm-hi, correm-hi tots!
Redrecem i renovem
l'esperit occidental
tal tal!
Siguem ardits:
missa de tarda.

El protocol és intocable,
però fem-lo ben elàstic.
Tot orifany vincli la trompa
sense perdre gaire pompa.

A l'altra banda del bassal
ens fan el joc.
Cada dos per tres
ixi del seu clos
el Cap Gros
(ah ah! oh oh!)
mentre ens estafen en el pes.

Jubilem! Jubilem!

Els orelluts
esdevenen alats
i els banyuts
croats.

Cent sonets
(excelsior!)
ho certifiquen.

I mira: àpats literaris,
rodes de premsa, estadis.
Mira els jocs d'aigua!
Tot per escriuix,
de més a més!
Plega, Pericles!

I la sicalipsi
a les flames per sempre.

I és així, senzillament,
com amb puresa de cor
drecem els magnes pressupostos.

Ha decidit d'anonar-se per sempre.
A més,

VACANCES PAGADES

perquè no veis
i riu els peus molt cansats,
amb mires de pau.

Però no'n tornaré d'una pau,
rejovent pel fatic,
Per sempre més. A més.

Un món per a l'altre món,
un món de regis misteriosa,
un món d'esperança,
no per tan cert,
ni sense temps.

Un món de pau,
amb les seves mirades de bondat,
amb el riu, i l'espere,
perquè després de la pau,
de l'esperança,
de la pau, amb,
perquè de pau.

Perquè el que de vacances pagades,
Arraui el riu,
La terra que ve ve la nostra herència

El protocol de intencions,
parò sense la seva aplicació,
Tot orillany vivim la tempesta
sense sentir cap altra tempesta.

A l'altra banda del mar
ens fan el joc.
Cada dia per tres
del teu dia

VACANCES VACANCES
I ara veiem que estem
en un món que estem

Jubilant Jubilant!
Els ocells
enlloc no hi ha
I els llunyans,
cristals.
Lentament
(recolicem?)
ho sabem.

I ara: l'espai literari,
rodre de pensament, estada.
Mira els jocs d'aigua!
Tot per acabar,
de cada a cada!
Flega, Flega!

I la qualitat
a les llengües per sempre.

I de més, semblantment,
amb una pau de cos
drecant als nostres presentiments.

HE decidit d'anar-me'n per sempre.
Amén.

L'endemà tornaré
perquè sóc vell
i tinc els peus molt consentits,
amb inflors de poagre.

Però me'n tornaré demà passat,
rejoventit pel fàstic.
Per sempre més. Amén.

L'endemà passat l'altre tornaré,
colom de raça missatgera,
com ell estúpid.
no pas tan dreturer,
ni blanc tampoc.

Emmetzinat de mites,
amb les sàrries curulles de blasfèmies,
ossut i rebegut, i lleganyós,
príncep desposseït fins del meu somni,
Job d'escaleta;
llenguatallat, sanat,
pastura de menjança.

Prendré el tren de vacances pagades.
Arrapat al topall.
La terra que va ser la nostra herència

fuig de mi.
És un doll entre cames
que em rebutja.
Herbei, pedram:
senyals d'amor dissolts en la vergonya.
Oh terra sense cel!

Però mireu-me:
he retornat encara.
Tot sol, gairebé cec de tanta lepra.

Demà me'n vaig
—no us enganyo aquest cop.
Sí, sí: me'n vaig de quatre grapes
com el rebesavi,
per la drecera dels contrabandistes
fins a la ratlla negra de la mort.

Salto llavors dins la tenebra encesa
on tot és estranger.
On viu, exiliat,
el Déu antic dels pares.

Per als infants

Per als noies

LLETANIA

Per als nois

Per als homes

Amables plomes i primers,

lletres i lletres — joves i joves —

virges — i virges —

els i els, els i els.

Castells i castells

Muntades muntades

I muntades muntades

que avui pugen als castellans de la

Muntades muntades

— a cada vora dels castellans.

Muntades muntades

— l'horitzó i el temps, el horitzó

Muntades muntades, muntades

zilles que es torren muntades

I muntades que muntades

sunt muntades muntades.

Daly de mi
Et un deil entre cieux
que son foudroye
Rabot, j'aimais
moyais d'atour d'assoz de la vengeance.

Où terre sans cell

Pour m'incarner
de retour d'ARMALE
Tou est, guerdé, une de toute l'ère.

Grand d'atour
— en la foudroye d'assoz de la
Et de son de son de son de son de son
pour la structure de la structure de la structure
de la structure de la structure de la structure

Salle d'atour d'assoz de la structure de la structure
de la structure de la structure de la structure
Où son, d'atour.
et d'atour de la structure de la structure.

PER als infants
mentides.

Per als amors
mentides.

Per als amics
mentides.

Per als clients
mentides.

Mentides plenes o primes,
fermes o tendres —juraments, besades—;
vives —com fresca sang—;
sàvies, agraïdes.
Guatlles i bòfies.
Mitges mentides.

I mentides històriques
que avui pengem als mentiders besavis.
Mentides literàries
—a cada vers dues mentides.
Mentides metafísiques
—l'ésser i el temps, redéu!
Mentides tècniques, científiques:
xifres que es tornen màquines
i màquines que menten
com llegendes folles.

I mentides de fe,
que són la trista gran misericòrdia
del cel per als sofrents
i els míseros de la terra;
altes mentides fabuloses
que un dia, no sé com,
diu que seran certes.
(Gràcies, Senyor, per endavant,
acompte sense garanties,
per si així fos.
Amén, amén, Senyor!
Oïu el clam, Senyor?)

Perquè la mort, quan ens remata, menti!)

Hi ha coses massa pures
per a ser dites
a tanta paraula,
fent de postre.

HI HA COSES MASSA PURES

una nitada paraula
si caparallu entipida.

É preveuen encara
ser als malsons
de la massa inestable
o d'algun deli,
com tota nitada.

Qu'esperen d'ella, mentres
són solons, pomes?
Sont que recolliran els miralls,
pura que als postres, en oferta,
són les nitades
de llur jectura.

Valdrà més callar,
que tota calladura,
I estalviar perer les grans nitades,
I aprendre algunes coses
dels plaus, les bombes,
el silenci de la vida.

I muniti de la
que con la trisa gran munitoria
da el per alle munitie
I muniti de la trisa
alle munitie munitie
que con la trisa
alle munitie munitie
munitie munitie munitie
munitie munitie munitie
III HA COSE MASSA BURE
munitie munitie munitie
munitie munitie munitie

Perque la munitie munitie munitie

Hi ha coses massa pures
per a ser dites
o només pensades.
Però els poetes,
incontinents, verbosos,
gosen inquietar les zones inefables
amb triades paraules
al capdavall estúpides.

I pretenen encara
ser els torsimanyys
de la musa inservible
o d'algun déu,
com tots sobrer.
¿O espremen d'ells mateixos
sucs celestes, potser?
Sort que escassegen els miralls,
puix que els poetes, en efecte,
són ben ridículs
en llur jactància.

Valdria més callar,
que tots calléssim.
I aleshores parar les grans orelles
i aprendre alguna cosa
dels planys, les boniors,
el càntic de la vida;

dels entranyats batecs
i els admirables —malgrat tot—
silencis animals
de l'home,
quasi impossible provatura.

Deu, no hi ha veïl

ni jueg; no hi ha veïl lert

(Ninga no el prega, no l'heu creïat)

SALM DE LES LLÀGRIMES

Hi ha una veïla de veïns, ¿Què parlen?

¿Què designen tanta ignorància?

Deu, no hi ha Mada Ferrermandre

la mare de la barca, ni la del cel

Tot el món és que l'indiferència

Avui heu de l'indiferència que veu el canal

Una glori, aquets que venen i que venen

La veïl que preta d'una veïl del lloger

Avui, d'alguna veïl del veïl de veïl

Avui que veu, veu, d'alguna veïl

no l'heu, ¿ que veu, veu.

Avui, no hi ha veïl, veu

però no hi ha veïl

veu per la veïl, veu veu veu

Avui, veu veu veu veu

veu veu veu veu veu veu veu

Tant i veu que veu veu veu veu veu veu veu.

Avui, veu veu veu veu veu veu veu

veu veu veu veu veu veu veu veu veu veu

veu veu veu veu veu veu veu veu veu veu

Les manuscrits de
la bibliothèque de
la ville de Paris
ont été déposés
à la bibliothèque de
la ville de Paris

SALM DE LES LAGRIMES

PER mi no val!
No jugo! No hi vull ser!
(Ningú no et prega; no t'han invitat.
Pecador de poc seny i mal profit,
la festa no és per tu.
Ni duus roba de nocces...! ¿Què pretens
i què designen tants escarafalls?)

Dona, no em besis: t'encomanaré
la nafra de la boca, o la del cor.
Tira endavant, que t'endarreriràs.

Molt bé; m'heu deixat sol vora el camí.
Em plau aquest plugim i aquell rellent,
la nit que passa com un dol lleuger.
Així, d'esquena al fang, de cara al cel
sento que sóc, molt dissortadament,
un home, i que sóc jo.

Amics, no ho sabreu mai
però us estimo tots
només per la semblança amb mi.
(Avui, potser només avui,
estic enamorat de mi mateix!)
També el qui em rebutjava per llebrós.

M'arriba la música que danseu
a hora baixa, assossegadament
(l'edat, el greix, la pressió!);

deu ser a les clarianes, bon indret,
de l'alzinar de can Pedrell,
mentre els espígols flairen d'un a un
amb la frenada enveja dels humils.

Humils, ha ha! Jo també en sóc, d'humil!
(Més aviat diria ressentit.)

La caseta i l'hortet no em van temptar;
tenia una casassa i un jardí;
somreia com l'orat que no sofreix,
inexplicablement sadoll
entre farts, i veí miop
dels incomptables rabiüts del puny
—enarborada, mutilada creu—;
la mala sang, que crida sang,
proïsme de ningú,
àngels pudents i esparracats del Déu
que adora el favorit de genollons
quatre segons, disset segles ha,
i sempre, sempre beneït
a tort i a dret per enjoiades mans.
«Oh porcs inverecunds!» —que deia aquell;
i afegia després: «Oh porcs lascius!»

Aquest és un romanço, tanmateix
superat feliçment pel vividor
i la mestressa que regeix com cal
pupilles complaents amb els clients.

Bon senyoret, que té pensat
per a un estiu, potser el vinent,
recloure's, amb catorze més
i un levita retòric i eixerit,
vuit dies a Vallsoma, alè de pins
i cuina sanitària i abundant.

Però no vull jutjar, potser m'escau?
Me n'aniré i me'n vaig
cøvard com sóc, i delicat, i eixorc.

I ploraré tot sol, per mi,
desfetes llàgrimes finals
mentre s'acosta coixejant l'oblit
o una represa amb millor cara, oh Déu!

I si me'n sobren, ploraré per tots.

Part of the first volume of the
the second I can't say as I don't
know what the first volume is
about and I don't know what

I don't know what the first volume
is about and I don't know what
the second volume is about and
I don't know what the first volume
is about and I don't know what

I don't know what the first volume
is about and I don't know what
the second volume is about and
I don't know what the first volume
is about and I don't know what

I don't know what the first volume
is about and I don't know what
the second volume is about and
I don't know what the first volume
is about and I don't know what

I don't know what the first volume
is about and I don't know what
the second volume is about and
I don't know what the first volume
is about and I don't know what

I don't know what the first volume
is about and I don't know what
the second volume is about and
I don't know what the first volume
is about and I don't know what

I don't know what the first volume
is about and I don't know what
the second volume is about and
I don't know what the first volume
is about and I don't know what

I don't know what the first volume
is about and I don't know what
the second volume is about and
I don't know what the first volume
is about and I don't know what

Comparant els vintanta anys
que ara m'atribueix un almanac,
cosa al vellatge feliç i riu,
que han deixat el meu

SEIXANTA

Xiprer mal adobat,
es droga encara travessant
per quins vuit-i-dos
anys de dies.

Faciença, repugnància
de la vida i la lluita,
evacuació i límits,
la veu de sempre imperfecta,
I jo, distret o comú,
junt al pas del temps,
m'hi deixava prou convenientment
o fins que qui se'n volia
amb nos de vèncer.

Salva remota, el dret
i el pensament, encoratjats,
la fura tendre i bruta.

Ara m'observava dels oculls,
veia amb la vista als dits,
matava fruites seques o puçades,
Però el meu anglès era el murmur.

SEIKANTA

COMPTARÉ els seixanta anys
que ara m'arriben en silenci
com el rellotge fatigat i ronc
que han arrimat al mur
més ombriu de l'estança.

Xiprer mal adobat,
es dreça encara travessat
per quasi vint-i-dos
milers de dies.

Passaven, repassaven
els aires i la llum,
estacions i llunes,
la tenebra sempre imperfeta.
I jo, distret o consirós,
cedia al pes del temps,
m'hi decantava peresosament
o feia com qui es resisteix
amb urc de solitari.

Sabes tenaces, el desig
i el pensament, recorren
la fusta tendra i àvida.

Ara m'enamorava dels ocells,
tenia adés la vista als dits,
tastava fruites aspres o macades.
Però el meu àngel era el temor.

Poruc, incrèdul, mal armat,
desconfiava dels meus passos;
també dels ulls dels altres:
«Reu de lletjor!», deien uns crits,
uns crits de jutge amb la veu meva.

Tot tan distant i tan present!
Tot gratuït, fortuït, o tan ardent!

La vida es maura dins la sang,
la ment treballa com les dents;
els suc de l'ànima dissolen
les preses dels sentits ganxuts
i en fan detritus, excrements,
espectres que m'esglaiien:
la veu de la consciència.

He viscut ,doncs, al capdavant?

Poruc, llamenc, gallòfol,
tan refinat i tan sensible!
L'alegre companyia
folgava lluny, a l'altra vora.
«Per què no hi vas?» Em doloregen
massa els peus;
sóc granellut, diu el mirall;
ric d'amagat, si puc,
a llavis closos.

Saltaré els entrebancs, pensava jo.
Si tinc el món per enemic
la carn em tempta i m'hi complac,
clandestí com un talp;
i el diable és una contalla.

Em ronda i em pren el pecat
(m'agenollava amb un genoll a missa).
Invoco Déu i em tusto el pit
pilós. Fra Garí penedit. De fet,
herència d'avis boscans,
ventruts i amb més peus que mans.

Vagarejava, balder,
sòrdid pubill d'un somni encès
a penes tangent a la vida.

Però un dia ventós em va deixar
als braços la *cosa inefable*.
Els miracles, no els veu ningú!
Venia del cel o del mar?
O es desvetllava ran mateix de mi?

¿Qui mai haurà pogut
merèixer i apreuar tanta certesa?
Senzilla com aigua llisquent,
de sagrada fidelitat
pueril, la que Jesús somnia.

Era l'àngel que abraça i besa
o la fada sense fetills
amb seny de mestressa molt fina:
Beneïda dea d'eixampla
—cor ihès i feiner—,
benigna fins en l'absència.

La rosa que lleva, ben blava,
cada cent primaveres
aquell roser reial.
salvat del monstre ponentí,
i arpellut, advera sant Jordi.

Tot es perd. O ens perdem.
La perdia també
una rònega matinada
d'aurora sobreposada
com tantes altres coses.
Adéu, clavell, estrella!
Un vampir —feia el metge—
li va xuclar la sang preciosa.
Potser per restaurar —suposo—
tal matrona a l'ordre del dia,
que si es desinflava desdeia
del seu hàbitat majestàtic.
És cert que la mare Natura
sovint marradeja.
En el pla metafísic tot s'explica.

No em queixo pas.
Em guanyo la vida, senyors.
Treballo (a sou,
i el que faig són noses per a mi!).
He trobat piadosa companyia,
i coratjosa, ben mirat,
que ara jo sóc un os,
parlant en plata.

Però ja truquen tots seixanta.
«Passeu, passeu. És casa vostra.
A tants, poc us podré oferir,
que em trobeu ric, ben ric, només
—ja'és cas!—
del que he perdut: de dies.»

Som-hi, l'oblit
pessim del temps
—callada d'oblit—

ABANS DE CALLAR

—callada d'oblit—
i dintre la sang.

No creure, el que pensa
el que pensa el que pensa,
Sempre pertorbada
dentre dels veus.
Altes legacions
I ara una marxa
de tanta rapidesa,
no creure, no creure,
(Els punts que m'heu
—callada d'oblit—)

I ara, m'heu,
l'oblit, ara ara
l'oblit, ara ara,
Coberto d'oblit,
que ara ara ara
ara a pleure ara ara
a plena lleticia,
per ara ara ara
la gran lleticia
d'aquella ara ara.

Tot en part d'una partida
La perla d'or
una clau de cerro
L'arc de Sant Martí
com un altre arc
Alta clau de cerro
Un arc de Sant Martí
I va venir la seva perla
Per un arc de Sant Martí
al **CALL DE BRAGA**
que el seu arc de Sant Martí
del seu arc de Sant Martí
Es com que la seva perla
seu arc de Sant Martí
Es el seu arc de Sant Martí

En un arc de Sant Martí
En un arc de Sant Martí
En un arc de Sant Martí
I el que heu de fer és
de Sant Martí de Sant Martí
I Sant Martí de Sant Martí
que heu de fer és
de Sant Martí de Sant Martí

En un arc de Sant Martí
En un arc de Sant Martí
En un arc de Sant Martí
—o de Sant Martí—
del que heu de fer és

SOFREIXO l'obscura
pressió del temps
—callades distàncies,
records insepults—
damunt la memòria
i dintre la sang.

No enyoro el que perdo
ni em plau el que tinc.
Remugo penombra
llunyà dels veïns.
Albes lleganyoses
i nits com miralls
de tanta ceguesa;
no trobo res blau.
(Em juren que un dia
s'asserrenarà.)

l'èxit m'ennuega,
l'amistat em cou
ferida sagrada.
Cobejo diners
que em farien apte
per a cloure els ulls
a molta falsia,
per a no servir
la grassa fadesa
d'aquell reeixit.

Sento un amor propi
tot just animal,
però no m'estimo,
no em plac molt ni poc.
(¿Ama el teu proïsme
com a tu mateix...?)»

Si estic a l'escapça
no us puc deixar res,
ni un sol bon exemple
ni cap bon consell.
Tanmateix vull dir-vos
abans de callar
que hem d'espavilar-nos
a qualsevol preu.
La nostra esperança
és ambició
maligna i enveja;
tot és vanitat.

Ara callaria.
Però encara no.
Vull repetir dites
de mal escoltar,
sabudes i velles
de mil nou-cents anys,
però tan oscades
com contes de fades,
amb nans i gegants.

Mai no et neguitegis
per menjar i vestir
¿que no veus els lliris
i els ocells del cel?

Diu que els rics no poden
entrar en Paradís.
(Els lirons, els míseres,
benaventurats!)

Qui trobi son ànima,
ihús, la perdrà.
Deixa pare i mare,
l'eina i el diner;
no fatiguis taules,
no dessagnis bots,
no folguis amb dona
si tires per' just.

I ara sí que callo.
parlar costa poc.

ALTRES POEMES

DE VIDA

ALTHEA POEMES

El de tu, i alçat!

—Deu!

—Hi ha de més gran,

hi ha major glòria

que estar en **FE DE VIDA**

i adonar-se'n!

Poder dir, rebent, si et trobes sol:

—Anany, eggei et treball!

—petit d'un got,

hi deu molta força d'any, infant!

Poder dir, rebent, si et trobes sol:

—Canallat! Filla de verrats!

—Furta, llançar escopetes

—contra el marbre catòlic del temple

—on amb feble empenta,

—un Home entrant!

Poder arribar, de casa al carrer, a l'horra,

—m'ostiafe, m'obscureces?

—Trobes que tot va bé

—i no deus en rebes

—de la teua vida, i de la teua glòria!

—Fent, a drapit de set,

—starr, almar, —com deia—

—l'aber competida amb Deu,

—fue a l'horra darrera,

—l'entrayada i d'una pregona.

FE DE VIDA

Ets tu, i alenes!

Deia:

¿Hi ha do més gran,
hi ha major glòria
que estar en la vida, ser-hi,
i adonar-se'n?

Poder, de tant en tant,
amanyagar el bescoll
pelut d'un gos,
la fina galta fràgil d'un infant!

Poder dir, rabiüt, si et trobes sol:

«Canalles! Fills de verra!»

Furtiu, llançar escopina
contra el marbre exterior del temple
on amb falsia encensen
un Home autèntic.

Poder cridar, de cara al cel: «Senyor,
m'estafes, m'abandones?»

¿Trobes que tot va bé
i de debò et refies
de la fe meva i de la teva gràcia?»

Però, a despit de tot,
viure, alenar, —com deia—.
I saber compartida amb tants,
fins a l'hora darrera,
l'entranyada i única pregunta.

Sol·licitar potser aleshores,
mòdicament, una altra estada
en un indret benigne o neutre,
encara a la memòria
la llarga, ardent, estranya
història d'ara.
I somriure'n
amb impassible pietat,
inhibits ja per sempre.

1960

Quina pau figurativa
de capotes curules i de guaput
Quasi un silenci personal

SILENCI PERSONAL

Comença, comença el
I no pot ser però
+de possible veure no que la vida,
El març sempre en la realitat,
silenci però que és,
braves de qu'alguns amb manses de

Silenci però a parer ja
simpli però amb silenci,
Cada qui ja ha impredictibilitat
en una veu de veu del silenci,

Para en silenci — la veu —, en silenci
lira a l'agrad
El ventura el ventura
de la llum amb el ventura a les ventura
de ventura però
I en dia, simplement el ventura
+l'aire a la ventura,
ventura la para
I para el Para (quina para?)
que està en el secret (quina secret?)

QUINA pau fugacíssima
de captaire untuós m'he guanyat!
Quasi res. Silenci personal.
Pensar només: no vull pensar.
No conviuen, per sort, dos pensaments.
Immòbil, incomunicat.
I un gos als peus:
«És avorrible sense un gos la vida».
(I també encara m'hi reconcilien,
mísera pols que sóc,
torrades de pa anglès amb melmelada.)

Soledat meva, a penes jo;
ningú, però amb dolcesa.
Com qui beu imperceptiblement
un èter negre lluny del temps.

Puix m'affligeix —ja hi som!—, m'eixorda
fins a l'agonia
la vociferació ortodoxa
dels lluents encimats a les estrades
de qualsevol poder.
I em dic, supremament allixonat:
«Entra a la cambra,
tanca la porta
i prega al Pare (quin pare?)
que està en el secret (quin secret?)».

Nomes això, tot just.
Ulls, orelles,
boca, nas i mans,
devers què i envers qui?
Tinc breu Jurada i un lloc estret, només?
La meva involuntària vida
pesa una mica —pel dolor.

Com alena aquest zero mutilat!

Pensar només: no vull pensar.
La memòria —una lepra— es pot guarir.
Clou-te i reclou-te.
Digues: no.
No, no, no.
Tampoc, tampoc.
Mai.
Ni abans ni ara, ni després.

1960

No cal als experts —aquests—
grans cura,
papa benedicta,
l'assessorat dels vicaris per desfer

UN COR DE LLAUNA DOLÇA

Al marge d'un dibuix de Todó.

Un cor de llauana
brega sense sang,
i els ulls de vidre
dins semblafor
que sap el vent
aquella que els cura.

Elle sempre se desenvolupa
i adiquen
paternalment, potser,
en llurs inquietes.
I les dents de la roda
esperant de veure
deus secundaris que secundin?

El gley dels lloms,
amb els i ferri
medulars, lentament, en el gley,
en la inestabilitat,
per a sempre avia
a recuperació nostra.

Tot en sempre, una sempre

Il me dit que
l'été, quand
vous êtes à Paris,
il y a toujours
une fête à la ville
La fête de la ville
est une fête
très grande

Il me dit que

UN CŒUR DE LAINE DOUCE

Il me dit que
C'est une laine
très douce
très douce
très douce
très douce
très douce

No cal als esperits —somnia—
grassa carn,
polpa humida;
i l'esquelet més escarit pot ésser
alberg de l'ànima.

Un cor de llauna dolça
batega sense sang;
i els ulls de vidre
dels semàfors
qui sap si veuen
aquells qui els miren.

Els homes es prolonguen
o abdiquen
paternalment, potser,
en llurs màquines.
I les dents de la roda
assajaran de nit
besos frenètics que fecunden?

El giny dels homes,
asservit i ferrís,
madurarà, lentíssim, tal vegada,
en la injustícia,
per a venjança seva
o redempció nostra.

Tot en somnis, com sempre.

Ne val pas les autres — comme —
travaux faits
cette journée
l'expérience nous a appris pas dans
sibérien de l'homme.

Un air de jeune homme
d'après nous sans
cette salle de verre
de la semaine
qui est en verre
sibérien qui est nous.

Les hommes en prolongement
à l'époque
particulièrement pour
en leur mémoire
I les dents de la robe
sibérien de nos
travaux de l'homme

Et que des hommes
sibérien : l'air
sibérien, l'homme, les regards
en la semaine
pas à l'époque nous
à l'époque nous

Les en semaine, nos regards.

A MARELLA, poeta,
A Bimbósch, poeta
—i als altres.

Ambs cavalls de color
I al peu capdamunt
L'essota i callosos
—cara blanca

CIRC

Sota un aiguafort de Granyer.

I rascalls de níquel oxidat,
cau de joguina de corda,
els trens i els vells!

I les naves en fonsals difícils,
Agitats i anant d'esperar.

Jugues i altres troballes —no se trig!

I segues qui són mates,
tallats rutilants, els capers,
desota la sèquia amb els límits,
parlent en llurs actes nobles
de drets espigats,
però deures, marxa per l'alt
d'una màgia granfina,
dins les vides que mostren
amb un de moltes bandejats.

En el dit vespè
la primera llagrima,
d'aigua dolça encara,
l'infant.

CIRC

Don au département de la Gironde

A MAZONA, atleta,
funàmbul, pallasso
—i els altres.
Amb cavall de saló
i el gos sapient, reformats.
L'exacta i callada família
—carn blanca
i músculs de níquel contràctil,
estil de joguina de corda,
els hop! i els voilà!

I tot com un somni difícil.
Aglevats somriures d'espectre.

Juguen i alhora treballen —no és trist?
I segons qui els mira
rutilen, rutilen, els míser,
dessota la còsmica lona amb forats,
perfets en llurs actes estèrils
de docta energia,
però tètrics, marcits per l'alè
d'una màgia pestífera,
com les sedes que mostren
amb urc de soldans bandejats.

En el circ vessà
la primera llàgrima,
d'aigua dolça encara,
l'infant.

En el día que, en el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día

ARIA DEL DIUMENGE

de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día

de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día

de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día

de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día
de la semana que el día

ARIA DEL DUMENGE

El cordó, mare, entre tu i jo,
vint-i-dos anys que el van tallar;
però aquesta mala llet
de qui vols que la tingui?
Sí, prou que ho veig: tu ets mansa i resignada,
respectuosa amb els poders
—els coneguessis, els poders!—,
però vés a saber: potser algun rebesavi
que anava amb en Joan de Serrallonga!

Doncs no somiquis, no pateixis
perquè em remoc com una serp encaixonada.

Sí, calla, ho endevino:
t'han dit que faig de llop amic dels xais.
Els xais, els nostres, que són tants!
Aquests, neguit i ràbia,
d'altres servils per càlcul i mofaires,
però tots amb el cor feixuc
del pes malaguanyat,
del temps perdut,
de la total i enorme cabronada.

No, mare; no em diguis amb veu prima:
«Noi, compleix i aniràs endavant
com el fill de la Rita bugadera,
que ja és xofer de l'amo —m'han dit—
i va mudat tot gratis, i estalvia
per fer casa, i no renega, i...».

Prou, mare, que ja en tinc tot allò ple!
Jo sóc fet d'una fusta
amb massa grops; qui en té la culpa?
Treballar per a ells? Ja s'ho faran, gentussa!
No m'hi canso pas gaire, diguem gens.
Estic podrit d'impaciència
i d'esperances fules.

Les mosses me les miro de lluny:
perquè abans vull guanyar-me-les, comprens?
No com els gossos.

M'entela el nas
una boira greixosa que put a senyoràs.
Tot és llord al voltant,
tot és romàtic de tants anys
d'una pau de femer i casa de cites,
d'hospici i gran hotel.

Mare, és molt suat allò que dius sovint:
«Déu ens doni salut i feina!»
Ni salut de capó
ni feina comprada amb el rebuig!
Hi ha terres on els homes són homes,
on el treball és d'ells, de tots;
això no ho porten els diaris.
Aquí, bestiar de punts i pagues
i un capmàs d'aspirina, enterrament i absoltes.
Bestiar encorralat, encamionat,
que a vegades fins i tot renilla
i esbufega de franc visques i fores.
Fotre, mal...!

No t'esveris, dona.
Els diumenges com ara, quan m'afaito,
m'agrada molt xerrar pels descosits;
ni sé què m'empatollo...

Família, si em desessin,
no em deixeu sobretot, mai de la vida!,
sense celtes dels llargs...

Ja hi tornes, mare? No passa res!
Som el jovent, nosaltres. Ara ens toca.
És la llei del vaivé.
Alguns potser els espinyaran.
Jo, veus?, amb celtes en tinc prou:
del fum pudent em vénen les idees.

Mare, tens foc?

Aquella dona

L'amor de l'home

Espero, sospito, tinc, voldria

Ja és hora que se s'ajugi

Les minúcies

Confidències a Antoni Mochales

Mort de Carles Billa

Exdret d'un poeta

Esti any de Joan Miró

Coma, poesia, humor

platemontada

Coltes del temps

Variances pagades

Lietanc

1963

Í N D E X

EL POETA D'AQUEST LLIBRE	7
PRÒLEG	13
Cançoneta noucentista del mal camí	25
Sis endevinalles	29
Bones festes	35
Pregària de gener	39
Christmas	43
Joc	47
Lai	51
La croada	55
Aquella bèstia	59
L'amor de l'home	63
Espero, sospito, temo, voldria	67
Ja és hora que se sàpiga	71
Les soledats	75
Confidències a Antonio Machado	79
Mort de Carles Riba	83
Codicil d'un poeta	87
Cent anys de Joan Maragall	91
Savis, poetes, homes feliços, dones del poble malmenjades	97
Cobles del temps	103
Vacances pagades	107
Lletania	111

Hi ha coses massa pures	115
Salm de les llàgrimes	119
Seixanta	125
Abans de callar	131

Altres poemes

Fe de vida	139
Silenci personal	143
Un cor de llauna dolça	147
Circ	151
Aria del diumenge	155

De la vie des hommes sages	111
De la vie des hommes sages	113
De la vie des hommes sages	125
De la vie des hommes sages	131
De la vie des hommes sages	
De la vie des hommes sages	139
De la vie des hommes sages	143
De la vie des hommes sages	147
De la vie des hommes sages	151
De la vie des hommes sages	155

ELS LLIBRES DE L'OSSA MENOR (2.ª època)

53. EL TOMB DE L'ANY. Josep Carner (3.ª edició en preparació).
54. A LA PARET, ESCRIT AMB GUIX. Poesia alemanya de combat (2.ª edició).
55. COM UN NÚVOL LLEUGER. Marià Manent (2.ª edició en preparació).
56. L'EVANGELI SEGONS UN DE TANTS. Blai Bonet. Premi Carles Riba 1962 (exhaurit).
57. L'HOME I EL LÍMIT. Màrius Sampere. Premi Carles Riba 1963 (exhaurit).
58. QUI ENGANYA, PARA. Xavier Amorós. Premi Carles Riba 1964 (exhaurit).
59. CADA PARAULA UN VIDRE. Francesc Vallverdú. Premi Carles Riba 1965 (exhaurit).
60. CIRCUMSTÀNCIES. Pere Quart (4.ª ed.).
61. LES TAULES DE MARDUK. Joan Ferraté (exhaurit).
62. MADONA I L'ARBRE. Guillem d'Efak. Premi Carles Riba 1969 (exhaurit).
63. HOMES QUE ES BANYEN. Francesc Parcerisas. Premi Carles Riba 1966 (exhaurit).
64. TERRA NEGRA. Jaume Vidal i Alcover. Premi Carles Riba 1967 (exhaurit).
65. LA VIDA NOVA. Joan Vergés. Premi Carles Riba 1968 (exhaurit).
66. 40 SONETS DE SHAKESPEARE. Traducció de Joan Triadú (3.ª edició).
67. ENTRE LA MULTITUD. Joan Colomines (exhaurit).
68. PER A UN DUC BACH ESCRIVÍ MÚSICA D'ORGUE, A WEIMAR. J. Elias. Premi Carles Riba 1970 (exhaurit).
69. LA PEDRA EN LA VEU. Pere Ribot (exhaurit).
70. EL SUPLICANT, LA DEU I L'ESMA. J. M. Boix i Selva. Premi Carles Riba 1971 (exhaurit).

71. LLENGUA DE FOC, SI EL GRA NO MOR..., LA PEDRA EN LA VEU. Pere Ribot (exhaurit).
72. POEMES DE L'ALQUIMISTA. J. Palau i Fabre (4.ª edició).
73. VACANCES PAGADES. Pere Quart (8.ª edició).
74. ANTOLOGIA. Yehuda Amini.
75. LA FI DEL FIL. X. Bru de Sala. Premi Carles Riba 1972 (2.ª ed., en preparació).
76. ANTOLOGIA POÈTICA. J. V. Foix.
77. CAPPARE. Joan Brossa (2.ª ed., en preparació).
78. ALBES BREUS A LES MANS. Feliu Formosa (exhaurit).
79. LES CANÇONS D'ARIADNA. Salvador Espriu (5.ª ed., en preparació).
80. POEMES. Armand Obiols.
81. ELS HIMNES. Agustí Bartra. Premi Carles Riba 1973.
82. BALANÇ D'ÚLTIMA HORA. Joaquim Horta (exhaurit).
83. ELS FETS. Blai Bonet (exhaurit).
84. OCCIT ENYOR. Ramon Pinyol. Premi Carles Riba 1974 (exhaurit).
85. ARREU ON VALGUIN LES PARAULES, ELS HOMES. Manuel de Pedrolo.
86. CRÒNICA. Joan Colomines (exhaurit).
87. SEMINOCTURN - SEMIDIÛRN. Joan Argenté. Premi Carles Riba 1975 (exhaurit).
88. QUADERNS DE VACANCES. Miquel Martí i Pol (3.ª ed., en preparació).
89. PRESÓ DE CENDRA. Alfred Badia.
90. VENT D'ARAM. Joan Vinyoli (3.ª ed. en premsa).
91. POESIA COMPLETA. Mao Tse-Tung.
92. CAU DE LLUNES. Mercè Marçal. Premi Carles Riba 1976 (exhaurit).
93. VIDA TERRENA. Fèlix Cucurull.
94. QUATRE MIL MOTS. Pere Quart (exhaurit).
95. BOTONS DE TIGES GRISES. Olga Xirinachs (exhaurit).
96. ASSAIG D'ANTOLOGIA. Tomàs Garcés.
97. LES DECAPITACIONS. Pere Quart (6.ª edició).
98. LLIBRE DELS VIATGES. Feliu Formosa. Premi Carles Riba 1977.
99. EL PROCÉS. Vicent Andrés Estellés (exhaurit).
100. ANTOLOGIA POÈTICA. Marià Manent.
101. PRESONER DE LA BOIRA. Josep M. Boix i Selva.
102. LLENÇOL DE NOCES. Olga Xirinachs (exhaurit).

103. FLAUTA DEL SOL. Jordi Pàmias. Premi Carles Riba 1978.
104. QUAN? Miquel de Palol.
105. CANT DE L'ARC. Blai Bonet.
106. ANTOLOGIA. Pere Quart (3.ª edició).
107. L'HOSTE INSÒLIT. Miquel Martí i Pol (2.ª edició).
108. ANTOLOGIA POÈTICA. Carles Riba.
109. EL SOMRIURE DE L'HERBA. J. Piera. Premi Carles Riba 1979.
110. ANTOLOGIA POÈTICA. Guerau de Liost.
111. ANTOLOGIA POÈTICA. Joan Llongueres (exhaurit).
112. D'UN TORSIMANY AL BOSC, POTSER. Joan Montalà. Premi Carles Riba 1980.
113. ANTOLOGIA POÈTICA. Joan Vinyoli.
114. POESIA EMPÍRICA DE PERE QUART.
115. ANTOLOGIA POÈTICA. Agustí Esclasans (exhaurit).
116. EL CRIT DEL DESERT. Pere Ribot.
117. CAMÍ DELS ARBRES I DE TU - PER FI LA TORTUGA. Carles Miralles.
118. L'OMBRA ROGENCA DE LA LLOBA. Gerard Vergés. Premi Carles Riba 1981.
119. ANTOLOGIA POÈTICA. Miquel Martí i Pol (2.ª edició).
120. EL PORXO DE LES MIRADES. Miquel de Palol. Premi Carles Riba 1982.
121. ANTOLOGIA. PREMI DE POESIA CARLES RIBA. 1959-1983.
122. LA TRISTA VEU D'ORFEU I EL TORNAVEU DE TANTAL. Valerià Pujol. Premi Carles Riba 1983.
123. UNA CANÇÓ PER A NINGÚ I TRENTA DIÀLEGS INÚTILS. Felícia Fuster. Finalista Premi Carles Riba 1983.

101	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	101
102	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	102
103	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	103
104	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	104
105	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	105
106	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	106
107	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	107
108	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	108
109	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	109
110	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	110
111	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	111
112	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	112
113	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	113
114	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	114
115	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	115
116	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	116
117	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	117
118	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	118
119	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	119
120	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	120
121	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	121
122	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	122
123	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	123
124	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	124
125	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	125
126	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	126
127	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	127
128	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	128
129	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	129
130	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	130
131	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	131
132	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	132
133	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	133
134	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	134
135	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	135
136	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	136
137	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	137
138	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	138
139	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	139
140	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	140
141	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	141
142	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	142
143	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	143
144	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	144
145	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	145
146	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	146
147	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	147
148	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	148
149	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	149
150	THE HISTORY OF THE UNITED STATES	150

G 84-8°
3221

BIBLIOTEC

10

EDICIONS PROA

